

32001R1260

30.6.2001

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

L 178/1

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 1260/2001
z dnia 19 czerwca 2001 r.
w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 36 i 37,

uwzględniając wniosek Komisji ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽²⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dla właściwego funkcjonowania wspólna polityka rolna wymaga wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru, obejmującej w szczególności cukier oraz izoglukozę i syrop inulinowy, które są ciekłymi substytutami cukru.
- (2) Dla osiągnięcia celów wspólnej polityki rolnej, w szczególności w celu zapewnienia, aby wspólnotowi plantatorzy buraków cukrowych i trzciny cukrowej nadal korzystali z niezbędnych gwarancji w odniesieniu do zatrudnienia i standardu życia, należy ustabilizować rynek cukru. Cel ten może zostać osiągnięty poprzez umożliwienie agencjom interwencyjnym skupu cukru. W tym celu cena interwencyjna cukru białego powinna zostać ustalona dla obszarów, w których nie występuje deficyt, jak również cena interwencyjna dla cukru surowego oraz, co roku dla każdego z obszarów, w których występuje deficyt, pochodna cena interwencyjna dla cukru białego oraz, jeżeli jest to konieczne, dla cukru surowego. Cena interwencyjna musi zostać ustalona na poziomie, który zagwarantuje odpowiedni dochód producentom buraków cukrowych i trzciny cukrowej przy jednoczesnym uwzględnieniu interesów konsumentów. Takie gwarancje cenowe dla cukru również odnoszą się do syropów cukrowych, izoglukozy i syropu inulinowego, których ceny są oparte na cenach cukru. Z uwagi na perspektywę finansową i zasady budżetowe przyjęte przez Radę Europejską w Berlinie w marcu 1999 r., interwencyjne ceny w sektorze cukru powinny zostać ustalone na cały okres obowiązywania nowych ustaleń.
- (3) Cena interwencyjna musi zostać ustalona dla jakości standardowych cukru białego oraz cukru surowego, które należy określić. Takie jakości standardowe powinny wyrażać średnią jakość reprezentatywną cukru produkowanego we Wspólnocie oraz powinny zostać określone na podstawie kryteriów stosowanych w handlu cukrem. Poza tym musi również istnieć możliwość dokonania przeglądu takich jakości standardowych celem uwzględnienia, w szczególności, wymogów handlowych oraz postępów w technikach analizy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 29 E z 30.1.2001, str. 315.

⁽²⁾ Opinia wydana dnia 13 marca 2001r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽³⁾ Dz.U. C 116 z 20.4.2001, str. 113.

- (4) Sytuacja geograficzna francuskich departamentów zamorskich wymaga właściwych środków dla cukru produkowanego w tych departamentach.
- (5) Tak, aby nie ingerować w ceny określone powyżej, agencje interwencyjne muszą dokonywać sprzedaży cukru po cenie wyższej niż cena interwencyjna, o ile nie jest on przeznaczony do wywozu bez względu na to czy nie jest dalej przetwarzany, czy też występuje w postaci przetworzonych produktów, bądź też stosowany jest jako pasza dla zwierząt. Jedną z konsekwencji tej zasady jest fakt, że cukier nie może zostać udostępniony organizacjom charytatywnym w celu wykorzystania do spożycia przez ludzi we Wspólnocie. Niemniej jednak powinna istnieć możliwość zbycia cukru w ten sposób w drodze pojedynczych działań pomocowych w sytuacjach kryzysowych, mających na celu zapewnienie dostępności dostaw, które jednocześnie stanowią działalność humanitarną. Działania takie są efektywne jedynie wówczas, gdy są niezwłocznie wykonywane. W takich przypadkach należy dlatego zastosować najwłaściwszą procedurę.
- (6) Podobnie jak produkty ze skrobi, cukier jest produktem podstawowym, który może być stosowany w przemyśle chemicznym do wytwarzania podobnych produktów. Dlatego należy zapewnić harmonijny rozwój wykorzystania takich produktów podstawowych. Należy przyjąć system refundacji produkcyjnych, który pozwoli na powiększenie rynków zbytu cukru ponad tradycyjne ilości; w tym celu powinna istnieć odtąd możliwość udostępnienia danych produktów temu przemysłowi po obniżonej cenie.
- (7) Zasady takie powinny zapewnić uczciwe traktowanie zarówno wytwórców jak i producentów podstawowych produktów. Dodatkowo oprócz ceny podstawowej, będącej pochodną ceny interwencyjnej dla cukru białego, wpływy przedsiębiorstw ze sprzedaży melasy, które mogą zostać oszacowane na 7,61 EUR za 100 kg, pochodzących z ceny melasy oszacowanej na 8,21 EUR za 100 kg, jak również koszty poniesione przy przetwarzaniu i dostarczaniu buraków do zakładów produkcyjnych, oraz na podstawie zbioru, który dla Wspólnoty może zostać oszacowany na 130 kg cukru białego na tonę buraków standardowej jakości, należy wyznaczyć minimalne ceny za buraki A przeznaczone do przetwarzania na cukier A oraz za buraki B przeznaczone do przetwarzania na cukier B, które będą płacone przez wytwórców cukru dokonujących zakupu buraków.
- (8) Potrzebne są szczególne instrumenty dla zapewnienia odpowiedniej równowagi praw i obowiązków między wytwórcami a plantatorami, w szczególności należy ustanowić standardowe przepisy wspólnotowe regulujące stosunki umowne między nabywcami i sprzedawcami buraków jak również należy przyjąć odpowiednie środki w tym samym celu w odniesieniu do trzciny cukrowej. Przepisy odnoszące się do normalnego okresu trwania i rozplanowania dostaw, miejsc gromadzenia i kosztów transportu, miejsc odbioru oraz pobierania próbek, zwrotu wysłodków czy też dotyczące płatności równoważnej rekompensaty, jak również terminów płatności zaliczek wpływają na cenę rzeczywistą buraków otrzymywaną przez sprzedawcę. Różnorodność warunków naturalnych, sytuacji ekonomicznej i technicznej utrudnia istnienie jednolitych warunków zakupu buraków na całym obszarze Wspólnoty. Istnieją porozumienia branżowe między wytwórcami lub organizacjami wytwórców oraz organizacjami plantatorów. Przepisy ramowe powinny zdefiniować gwarancje minimalne wymagane zarówno przez plantatorów buraków jak i przemysł w celu zapewnienia sprawnego funkcjonowania gospodarki cukrowej, oraz należy utrzymać możliwości ustanawiania odstępstwa dla porozumień branżowych od niektórych zasad określonych w załączniku III.
- (9) Przyczyny, które dotychczas doprowadziły do przyjęcia przez Wspólnotę systemu kwot produkcyjnych dla cukru, izoglukozy i syropu inulinowego wciąż pozostają aktualne. Jednakże system ten został tak dostosowany, aby uwzględniał rozwój sytuacji w ostatnim okresie w produkcji, mając na celu dostarczenie Wspólnocie instrumentów niezbędnych do zapewnienia, w sprawiedliwy a zarazem skuteczny sposób, żeby producenci sami pokrywali pełne koszty zbytu nadwyżek produkcji wspólnotowej wykraczającej ponad spożycie oraz mając na celu wypełnienie wspólnotowych zobowiązań w ramach porozumień, będących wynikiem Rundy Urugwajskiej wielostronnych negocjacji handlowych, zwanych dalej „GATT”, zatwierdzonych na mocy decyzji 94/800/WE⁽¹⁾.

(¹) Dz.U. L 336 z 23.12.1994, str. 1.

- (10) Porozumienie w sprawie rolnictwa zawarte w ramach porozumień GATT (zwane dalej „Porozumieniem”) w szczególności nakłada na Wspólnotę obowiązek stopniowego zmniejszania wsparcia dla wywozu produktów rolnych, w szczególności cukru w ramach gwarancji kwot produkcyjnych. Porozumienie przewiduje zmniejszanie wsparcia dla wywozu, zarówno w odniesieniu do ilości, jakich dotyczy, jak i poziomu danych subsydii, w trakcie okresu przejściowego. Pierwszym krokiem w dostosowaniu gwarancji, powinno być rozdzielenie różnicy odnotowanej dla danego roku gospodarczego między wolumenem potencjalnego wywozu ze Wspólnoty, a kwotą ustanowioną w Porozumieniu między cukier, izoglukozę oraz syrop inulinowy, proporcjonalnie do udziału kwot każdego z tych produktów w całkowitej kwocie ustanowionej dla wszystkich tych trzech produktów dla Wspólnoty. Jednakże system taki powinien mieć zastosowanie tylko w ograniczonym okresie czasu i powinien być uważany jako system przejściowy. W szczególności z uwagi na perspektywę finansowe oraz zasady budżetowe przyjęte przez Radę Europejską w Berlinie w marcu 1999 r. jak również na potrzebę uwzględnienia postępu negocjacji w ramach WTO, należy utrzymać system kwot na lata gospodarcze od 2001/2002 do 2005/2006.
- (11) Wspólna organizacja rynków w sektorze cukru opiera się, po pierwsze na zasadzie, że producenci powinni ponosić pełną odpowiedzialność finansową za straty poniesione w każdym roku gospodarczym wynikające ze zbytu tej części produkcji wspólnotowej, w ramach kwoty, która stanowi nadwyżkę ponad wewnętrzne spożycie Wspólnoty oraz, po drugie, na zróżnicowaniu gwarancji cenowych dla zbytu, odzwierciedlających kwoty produkcyjne przydzielone każdemu przedsiębiorstwu. Kwoty produkcyjne dla cukru są przydzielane każdemu przedsiębiorstwu na podstawie jego rzeczywistej produkcji podczas określonego okresu odniesienia.
- (12) Ponieważ zobowiązania dotyczące zmniejszania wsparcia dla wywozu zostały wykonane w trakcie okresu przejściowego, podstawowe ilości cukru i izoglukozy oraz kwoty dla syropu inulinowego powinny zostać utrzymane na ich obecnym poziomie, jednak musi istnieć możliwość dostosowania odpowiednich gwarancji, w razie wystąpienia takiej konieczności, w celu umożliwienia Wspólnocie wywiązania się z jej zobowiązań podjętych w ramach Porozumienia, przy jednoczesnym uwzględnieniu podstawowych czynników mających wpływ na sytuację w sektorze cukru. Należy utrzymać sektorowy system samofinansowania poprzez opłaty produkcyjne oraz system kwot produkcyjnych.
- (13) Producenci zatem powinni nadal ponosić odpowiedzialność finansową poprzez płacenie podstawowych opłat produkcyjnych, jakimi obciążona jest cała produkcja cukru A i B, które są jednak ograniczone do 2 % ceny interwencyjnej dla cukru białego, oraz opłaty B, jaką obciążona jest produkcja cukru B do limitu wynoszącego 37,5 % tej ceny. W niektórych okolicznościach producenci izoglukozy i syropu inulinowego również płacą określoną część tych opłat. Nakładanie opłat w opisany powyżej sposób oznacza, że w niektórych latach gospodarczych produkcja cukru nie jest w pełni samofinansująca się. W takich przypadkach powinna zostać nałożona dodatkowa opłata wyrównawcza.
- (14) Mając na względzie równe traktowanie, dodatkowa opłata wyrównawcza powinna zostać obliczona dla każdego przedsiębiorstwa na podstawie jego udziału w dochodzie uzyskanym z opłat produkcyjnych, zapłaconych przez to przedsiębiorstwo w danym roku gospodarczym. Należy zatem wyznaczyć współczynnik dla całej Wspólnoty określający dla danego roku gospodarczego stosunek między całością odnotowanych strat a całym dochodem uzyskanym z danych opłat produkcyjnych. Konieczne jest określenie warunków, na jakich sprzedawcy buraków i trzciny cukrowej mają współuczestniczyć w likwidacji pozostałej kwoty strat za dany rok gospodarczy.
- (15) W dowolnym roku gospodarczym, spożycie, produkcja, przywóz, zapasy i poziomy przeniesienia na kolejny rok, oraz średnia strata, która może zostać poniesiona w ramach systemu samofinansowania, mogą być tak kształtowane, że kwoty produkcyjne przeznaczone dla każdego przedsiębiorstwa w sektorze cukru doprowadzą do uzyskania wolumenu wywozu przekraczającego wolumen określony w Porozumieniu. Gwarancje związane z kwotami powinny dlatego być dostosowane w każdym roku gospodarczym tak, aby Wspólnota mogła wywiązać się ze swoich zobowiązań.
- (16) Struktura podziału cukru, izoglukozy i syropu inulinowego powinna być odzwierciedlona w dalszym podziale między Państwa Członkowskie w celu uwzględnienia gwarancji związanych z kwotami przydzielonymi przedsiębiorstwom produkcyjnym w każdym Państwie Członkowskim, tak aby gwarancje takie mogły zostać dostosowane w sposób, który nie wpływa na istniejącą równowagę między kwotami i udziałem w kosztach. Należy zatem wyznaczyć współczynnik redukcji dla gwarancji A i B dla każdego Państwa Członkowskiego oparty na maksymalnych obciążeniach odpowiadających takim gwarancjom. Każde Państwo Członkowskie powinno następnie dokonać podziału między przedsiębiorstwa, który uwzględni gwarancje wynikające dla każdego przedsiębiorstwa z jego własnych kwot.

- (17) Na kwoty A i B wywiera wpływ, w następstwie fuzji lub przeniesienia przedsiębiorstwa, przeniesienie własności przez przedsiębiorstwo jednej z jego fabryk czy też zaprzestania działalności przedsiębiorstwa lub jednej z jego fabryk. Należy ustanowić warunki dostosowania przez Państwa Członkowskie kwot dla danych przedsiębiorstw, zapewniając zarazem, aby zmiany w kwotach przedsiębiorstw produkujących cukier nie oddziaływały ujemnie na interesy danych producentów buraków lub producentów trzciny.
- (18) Biorąc pod uwagę potrzebę uwzględnienia niektórych dostosowań strukturalnych przemysłu przetwórczego oraz uprawy buraków i trzciny cukrowej w okresie, w którym kwoty takie są stosowane, należy zezwolić Państwom Członkowskim na zmiany kwot dla przedsiębiorstw o maksymalnie 10 %. Jednakże ze względu na szczególną sytuację w sektorze cukru w Hiszpanii, Włoszech oraz francuskich departamentach zamorskich, limit ten nie powinien być stosowany w tych regionach podczas wykonywania planów restrukturyzacyjnych.
- (19) Przydzielanie kwot produkcyjnych przedsiębiorstwom jest sposobem zapewnienia, że producentom płacone są ceny wspólnotowe oraz że posiadają oni rynek zbytu dla swojej produkcji; interesy wszystkich zainteresowanych stron, w szczególności producentów buraków i trzciny cukrowej, powinny zostać wzięte pod uwagę przy przenoszeniu kwot w obrębie regionów produkcyjnych.
- (20) Celem rozszerzenia rynków zbytu dla cukru i izoglukozy na rynku wewnętrznym Wspólnoty, należy stworzyć możliwość wyłączenia z produkcji całości cukru bądź izoglukozy przeznaczone do wytwarzania we Wspólnocie produktów innych niż środki spożywcze, w rozumieniu systemu kwotowego, na warunkach, które zostaną ustanowione.
- (21) Wspólnotowy rynek cukru jak również rynek izoglukozy i syropu inulinowego wymaga wprowadzenia wspólnego systemu handlowego na zewnętrznych granicach Wspólnoty. System handlowy wraz z opłatami przywozowymi oraz refundacje wywozowe przyczyni się do ustabilizowania rynku wspólnotowego, w szczególności, poprzez zapobieganie oddziaływaniu wahań cenowych rynku światowego na ceny obowiązujące wewnątrz Wspólnoty. Należy zatem nałożyć opłaty na przywóz z państw trzecich jak również należy stosować refundacje wywozowe do tych państw, aby zrekomensować różnicę między cenami na rynku cukru wewnątrz i poza Wspólnotą w przypadku gdy ceny na rynku światowym są niższe niż ceny wspólnotowe, oraz aby zapewnić niektóre środki ochrony dla wspólnotowego przemysłu zajmującego się przetwarzaniem izoglukozy i syropu inulinowego.
- (22) W celu zapewnienia, aby te regulacje handlowe mogły właściwie funkcjonować, musi istnieć możliwość uregulowania lub wprowadzenia zakazu stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego w przypadku gdy wymaga tego sytuacja na rynku.
- (23) Jeżeli deficyt na rynku światowym doprowadzi do wyższych cen na rynku światowym niż ceny obowiązujące we Wspólnocie, bądź, jeżeli cała Wspólnota lub jej część nie może uzyskać normalnych dostaw, musi istnieć możliwość podjęcia działań w odpowiednim czasie w celu uniknięcia sytuacji, w której regionalne nadwyżki są wywożone do państw trzecich, podczas gdy nienormalny wzrost cen wspólnotowych uniemożliwia dalsze zaopatrywanie konsumentów po rozsądnych cenach.
- (24) Właściwe organy muszą mieć możliwość stałego monitorowania przepływów w handlu z państwami trzecimi tak, aby mogły dokonać oceny tendencji oraz zastosować takie środki spośród przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu, jakie mogą okazać się niezbędne. W tym celu powinien istnieć system pozwoleń na przywóz i wywóz, wydawanych dopiero po złożeniu kaucji w celu zapewnienia, że operacja objęta wnioskiem o pozwolenie jest faktycznie wykonywana.
- (25) System należności celnych umożliwia zwolnienie wszystkich innych form ochrony na zewnętrznych granicach Wspólnoty. Jednakże w wyjątkowych okolicznościach mechanizm cen i należności celnych może się załamać. Tak więc, aby nie pozostawić rynku wspólnotowego bez ochrony przed zakłóceniami, które mogą wystąpić w takich przypadkach, Wspólnota powinna mieć możliwość natychmiastowego podejmowania takich środków, jakie są niezbędne. Środki takie muszą być zgodne z zobowiązaniami Wspólnoty w ramach porozumień GATT. Ponadto, w celu zapobieżenia problemom w zakresie dostaw na rynek Wspólnoty, musi istnieć możliwość zawieszania należności celnych na niektóre produkty cukrownicze.

- (26) Wspólnota dokonała całościowego badania swojego przemysłu rafinacyjnego. Badanie to wykazało, że jeżeli ma zostać osiągnięty bardziej stały i bardziej regularny strumień dostaw do zakładów rafinacyjnych w granicach Wspólnoty, niezbędne jest jasne oszacowanie tradycyjnie zakładanego maksymalnego zapotrzebowania na cukier surowy przeznaczony do rafinacji na cukier biały w każdym z danych Państw Członkowskich, a mianowicie Finlandii, Francji, Portugalii i Zjednoczonym Królestwie, przy zastosowaniu obiektywnych danych wyjściowych, jak również przy uwzględnieniu ilości cukru przeznaczonego do bezpośredniego spożycia, odnotowanych dla roku gospodarczego 1994/1995. Należy zatem wprowadzić specjalną umowę preferencyjną w zakresie dostępu do rynku wspólnotowego, pozwalającą przemysłowi rafinacyjnemu na przywóz na specjalnych warunkach pewnych ilości surowego cukru trzcinowego pochodzącego z krajów AKP, będących stroną protokołu 3 do załącznika IV do Umowy o Partnerstwie AKP-WE jak również pochodzącego z Indii i innych krajów na mocy porozumień z tymi krajami. Ilości takie zostaną ustanowione w ramach limitów tradycyjnie zakładanego maksymalnego zapotrzebowania, określonych powyżej na podstawie prognozowanego bilansu dostaw, w momencie, gdy zostanie dokonana rafinacja całego dostępnego surowego cukru trzcinowego i cukru z buraków pochodzenia wspólnotowego oraz preferencyjnego cukru surowego jak również cukru surowego pochodzącego z krajów korzystających z kontyngentów taryfowych na mocy koncesji handlowych udzielonych przez Wspólnotę. W celu zbilansowania zobowiązań Wspólnoty dotyczących obniżenia wsparcia dla wywozu, należy zmniejszyć ilości przywożone w celu pokrycia tradycyjnego zapotrzebowania przemysłu rafinacyjnego.
- (27) Na mocy art. 1 wspomnianego Protokołu oraz art. 1 Umowy między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Republiką Indii w sprawie cukru trzcinowego, takie uzgodnienia dotyczące preferencyjnego przywozu muszą zostać wykonane w ramach wspólnej organizacji rynku cukru.
- (28) Konieczne jest stworzenie środków dla zapewnienia, że surowy cukier trzcinowy przywożony na mocy wspomnianych porozumień preferencyjnych jest poddawany rafinacji w oparciu o możliwie najuczciwsze warunki konkurencji.
- (29) Rafinacja cukru jest ważną działalnością zarówno na poziomie światowym jak i we Wspólnocie, szczególnie jeżeli chodzi o zakłady rafinacyjne przetwarzające cukier surowy na cukier biały. Z technicznego punktu widzenia proces rafinacji zamienia trzcinę cukrową w produkty o wysokiej jakości, które mogą sprostać wymaganiom rynku. Ponadto takie zakłady rafinacyjne znajdują się na obszarach o wysokiej konsumpcji. Wspólnotowy portowy przemysł rafinacyjny jest zatem cennym uzupełnieniem przemysłu przetwórstwa buraków, zwłaszcza w Finlandii, kontynentalnej części Portugalii, Zjednoczonym Królestwie oraz południowej i zachodniej Francji.
- (30) Badanie dostaw do portowych zakładów rafinacyjnych w obrębie Wspólnoty wskazuje, że należy przyznać specjalny priorytetowy dostęp dla surowego cukru trzcinowego pochodzącego z krajów AKP, będących stroną protokołu nr 3 oraz Indii, w ramach specjalnych porozumień wynegocjowanych między Wspólnotą a państwami, określonymi w protokole nr 3 i/lub innymi krajami oraz oparty na oszacowaniu zapotrzebowania Wspólnoty, w momencie gdy zostanie dokonana rafinacja całego dostępnego surowego cukru trzcinowego i buraczanego we Wspólnocie, preferencyjnego cukru surowego jak również cukru surowego pochodzącego z krajów korzystających z kontyngentów taryfowych na mocy koncesji handlowych udzielonych przez Wspólnotę.
- (31) Do roku gospodarczego 2000/2001 przemysł rafinacyjny otrzymywał wspólnotową pomoc dostosowawczą do rafinacji preferencyjnego surowego cukru trzcinowego oraz cukru surowego z trzciny i buraków zbieranych we Wspólnocie. W świetle doświadczenia pomoc ta powinna być kontynuowana jak również należy dostosować ją do tendencji gospodarczych w sektorze cukru, w szczególności do marż w przemyśle wytwórczym i rafinacyjnym.
- (32) Niektóre środki przejściowe mogą okazać się niezbędne, przy czym potrzeba taka może pojawić się w momencie przejścia od jednego roku gospodarczego do drugiego jak również podczas jednego roku gospodarczego. Należy zatem umożliwić przyjęcie odpowiednich środków.
- (33) W celu ułatwienia wykonania niniejszego rozporządzenia potrzebna jest procedura ścisłej współpracy między Państwami Członkowskimi a Komisją w ramach Komitetu Zarządzającego ds. Cukru.

- (34) Z uwagi na szczególne cechy oraz wielkość gospodarstw rolnych, przemysł buraczany w południowych Włoszech napotyka ciągle trudności. Uprawa buraków na tym obszarze jest niezbędna w celu regeneracji gleby zawierającej wyjątkowo wysoką zawartość gliny oraz w celu uniknięcia powrotu do uprawy monokulturowej; Włochy powinny zatem uzyskać pozwolenie na przyznanie regionom południowym krajowej pomocy przez okres kolejnych pięciu lat gospodarczych w odniesieniu do tej samej kwoty oraz na tych samych warunkach jak dla roku gospodarczego 2000/2001. Produkcja trzciny cukrowej w Hiszpanii doświadcza specyficznych problemów w nadążaniu za innymi uprawami; w celu utrzymania tej szczególnej produkcji, Hiszpania powinna zatem uzyskać pozwolenie na udzielanie krajowej pomocy dla produkcji trzciny cukrowej przez okres kolejnych pięciu lat gospodarczych w odniesieniu do tej samej kwoty oraz na tych samych warunkach jak dla roku gospodarczego 2000/2001. Produkcja buraków w Portugalii, uwzględniając fakt, że jest to nowy przemysł, napotyka ciągle trudności; mając na względzie takie trudności należy zachęcać producentów buraków cukrowych do zwiększania produkcji; Portugalia powinna zatem uzyskać pozwolenie na udzielanie krajowej pomocy dla produkcji buraków przez okres kolejnych pięciu lat gospodarczych w odniesieniu do tej samej kwoty oraz na tych samych warunkach jak dla roku gospodarczego 2000/2001. Warunki klimatyczne utrudniają uprawę buraków w Finlandii, co prowadzi do znaczących wahań w produkcji; w związku z tym Finlandia powinna uzyskać zezwolenie na przyznanie ryczałtowego zwrotu kosztów składowania przeniesionego cukru C oraz należy określić szczegółowe zasady odnoszące się do takich zwrotów.
- (35) Aby uwzględnić cele ekologiczne Państwa Członkowskie powinny opracować i wprowadzić w życie właściwe środki odnoszące się do środowiska, jakie uważają za stosowne, przy uwzględnieniu wykorzystania gruntów rolnych w celu produkcji produktów określonych w art. 1. W przyszłości Państwa Członkowskie mogą stosować środki mające na celu wspieranie produkcji zgodnie z obiektywnymi kryteriami odnoszącymi się do środowiska jak również mające na celu przypomnienie producentom potrzeby przestrzegania obowiązującego ustawodawstwa. Państwa Członkowskie muszą przedłożyć sprawozdanie dotyczące wpływu krajowych środków ekologicznych na sektor produkcji rolnej w sektorze cukru.
- (36) Na mocy art. 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1258/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej⁽¹⁾, wydatki poniesione przez Państwa Członkowskie związane z wypełnianiem zobowiązań wynikających z zastosowania niniejszego rozporządzenia zostaną poniesione przez Wspólnotę.
- (37) Należy przyjąć środki niezbędne do stosowania niniejszego rozporządzenia zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1998 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji⁽²⁾.
- (38) Ustalenia dotyczące wsparcia wprowadzone na mocy niniejszego rozporządzenia zastępują ustalenia przewidziane na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 2038/1999 z dnia 13 września 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru⁽³⁾, które musi zostać uchylone wraz z rozporządzeniami (EWG) nr 206/68⁽⁴⁾, (EWG) nr 431/68⁽⁵⁾, (EWG) nr 447/68⁽⁶⁾, (EWG) nr 2049/69⁽⁷⁾, (EWG) nr 793/72⁽⁸⁾, (EWG) nr 741/75⁽⁹⁾, (EWG) nr 1358/77⁽¹⁰⁾, (EWG) nr 1789/81⁽¹¹⁾, (EWG) nr 193/82⁽¹²⁾, (EWG) nr 1010/86⁽¹³⁾ oraz (EWG) nr 2225/86⁽¹⁴⁾ ustanawiającymi ogólne zasady jego wykonania.

⁽¹⁾ Dz.U. L 160 z 26.6.1999, str. 103.

⁽²⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

⁽³⁾ Dz.U. L 252 z 25.9.1999, str. 1.

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 206/68 z dnia 20 lutego 1968 r. ustanawiające ogólne przepisy dotyczące kontraktów i porozumień branżowych w odniesieniu do skupu buraków (Dz.U. L 47 z 23.2.1968, str. 1).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 431/68 z dnia 9 kwietnia 1968 r. określające jakość standardową w odniesieniu do cukru surowego i ustalające punkt graniczny Wspólnoty w celu obliczania cen CIF dla cukru (Dz.U. L 89 z 10.4.1968, str. 3).

⁽⁶⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 447/68 z dnia 9 kwietnia 1968 r. ustanawiające ogólne zasady interwencyjnego skupu cukru (Dz.U. L 91 z 12.4.1968, str. 5). Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1359/77 (Dz.U. L 156 z 25.6.1977, str. 7).

⁽⁷⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2049/69 z dnia 17 października 1969 r. ustanawiające ogólne zasady denaturacji cukru przeznaczonego na paszę dla zwierząt (Dz.U. L 263 z 21.10.1969, str. 1).

⁽⁸⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/72 z dnia 17 kwietnia 1972 r. ustalające jakość standardową dla cukru białego (Dz.U. L 94 z 21.4.1972, str. 1).

⁽⁹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 741/75 z dnia 18 marca 1975 r. ustanawiające specjalne zasady odnoszące się do kupna buraków cukrowych (Dz.U. L 74 z 22.3.1975, str. 2).

⁽¹⁰⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1358/77 z dnia 20 czerwca 1977 r. ustanawiające ogólne zasady wyrównywania kosztów składowania w odniesieniu do cukru i uchylające rozporządzenie (EWG) nr 750/68 (Dz.U. L 156 z 25.6.1977, str. 4).

⁽¹¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1789/81 z dnia 30 czerwca 1981 r. ustanawiające ogólne zasady dotyczące systemu minimalnych zapasów w sektorze cukru (Dz.U. L 177 z 1.7.1981, str. 39). Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 725/97 (Dz.U. L 108 z 25.4.1997, str. 13).

⁽¹²⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 193/82 z dnia 26 stycznia 1982 r. ustanawiające ogólne zasady transferów kwot produkcyjnych w sektorze cukru (Dz.U. L 21 z 29.1.1982, str. 3).

⁽¹³⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1010/86 z dnia 25 marca 1986 r. ustanawiające ogólne zasady dla refundacji produkcyjnej w odniesieniu do niektórych produktów cukrowniczych wykorzystywanych w przemyśle chemicznym (Dz.U. L 94 z 9.4.1986, str. 9).

⁽¹⁴⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2225/86 z dnia 15 lipca 1986 r. ustanawiające środki dotyczące sprzedaży cukru produkowanego we francuskich departamentach zamorskich oraz dotyczące wyrównania warunków cenowych w stosunku do preferencyjnego cukru surowego (Dz.U. L 194 z 17.7.1986, str. 7).

- (39) Rozporządzenie (WE) nr 2038/1999 ustanowiło system wyrównawczy dla kosztów składowania. Ponieważ system wprowadzony na mocy niniejszego rozporządzenia nie zawiera takiego systemu, należy przyjąć przepisy przejściowe w celu złagodzenia przejścia od starego systemu do nowego. W tym celu, po pierwsze, saldo starego systemu wyrównawczego dla kosztów składowania powinno zostać odliczone, jeżeli jest ono ujemne, lub dodane, jeżeli jest ono dodatnie, do systemu finansowania zbytu nadwyżek produkcji wspólnotowej w sektorze cukru oraz, po drugie, datę zbytu dla celów płatności opłaty z tytułu składowania od składowanego cukru w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, należy uważać ostatni dzień roku gospodarczego 2000/2001.
- (40) Należy umożliwić przyjmowanie przejściowych zasad w celu złagodzenia przejścia od systemu przewidzianego na mocy rozporządzenia (WE) nr 2038/1999, do nowych ustaleń wprowadzonych na mocy niniejszego rozporządzenia,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Zakres i definicje

1. Wspólna organizacja rynków w sektorze cukru ustanowiona na mocy niniejszego rozporządzenia obejmuje następujące produkty:

Kod CN	Wyszczególnienie
a) 1701	Cukier trzcinowy lub buraczany i chemicznie czysta sacharoza, w postaci stałej
b) 1212 91	Buraki cukrowe
1212 92 00	Trzcina cukrowa
c) 1703	Melasa powstała z ekstrakcji lub rafinacji cukru
d) 1702 20	Cukier klonowy i syrop klonowy
1702 60 95	Pozostałe cukry w postaci stałej oraz syropy cukrowe, niezawierające dodatku środków aromatyzujących lub barwiących, z wyłączeniem laktozy, glukozy, maltodekstryny i izoglukozy
1702 90 99	
1702 90 60	Sztuczny miód, również zmieszany z miodem naturalnym
1702 90 71	Karmel zawierający w masie 50 % sacharozy lub więcej w substancji suchej
2106 90 59	Aromatyzowane lub barwione syropy cukrowe, inne niż syropy izoglukozowe, laktozowe, glukozyne i z maltodekstryny
e) 2303 20	Wysłodki buraczane, wycieczyny z trzciny cukrowej i inne odpady z produkcji cukru
f) 1702 30 10	Izoglukoza
1702 40 10	
1702 60 10	
1702 90 30	
g) 2106 90 30	Aromatyzowane lub barwione syropy izoglukozowe
h) 1702 60 80	Syrop inulinowy
1702 90 80	

2. Do celów niniejszego rozporządzenia:

- a) „cukry białe” oznaczają cukry bez dodatku aromatu, barwy lub też innych substancji, zawierające, w stanie suchym, wagowo 99,5 % lub więcej sacharozy określonej metodą polarymetryczną;

- b) „cukry surowe” oznaczają cukry bez dodatku aromatu, barwy lub też innych substancji, zawierające, w stanie suchym, wagowo mniej niż 99,5 % sacharozy określonej metodą polarymetryczną;
- c) „izoglukoza” oznacza produkt otrzymany z glukozy lub jej polimerów z zawartością wagowo w stanie suchym, co najmniej 10 % fruktozy;
- d) „syrop inulinowy” oznacza bezpośredni produkt otrzymywany poprzez hydrolizę inuliny lub oligofruktoz, zawierający w stanie suchym, co najmniej 10 % fruktozy w postaci wolnej lub jako sacharoza;
- e) „cukier A” i „izoglukoza A” oznacza każdą ilość produkcji cukru lub izoglukozy przypisaną dla konkretnego roku gospodarczego w ramach kwoty A danego przedsiębiorstwa;
- f) „cukier B” i „izoglukoza B” oznacza każdą ilość produkcji cukru lub izoglukozy przypisaną do konkretnego roku gospodarczego, która przekracza kwotę A ale mieści się w sumie kwot A i B danego przedsiębiorstwa;
- g) „cukier C” i „izoglukoza C” oznacza każdą ilość produkcji cukru lub izoglukozy przypisaną do konkretnego roku gospodarczego, która wykracza ponad sumę kwot A i B danego przedsiębiorstwa lub przedsiębiorstwa, które nie posiada kwot;
- h) „buraki A” oznaczają wszystkie buraki przetworzone na cukier A;
- i) „buraki B” oznaczają wszystkie buraki przetworzone na cukier B;
- j) „syrop inulinowy A” oznacza każdą ilość produkcji syropu inulinowego, wyrażoną jako ekwiwalent cukru/izoglukozy, przypisaną dla konkretnego roku gospodarczego w ramach kwoty A danego przedsiębiorstwa;
- k) „syrop inulinowy B” oznacza każdą ilość produkcji syropu inulinowego, wyrażoną jako ekwiwalent cukru/izoglukozy, przypisaną do konkretnego roku gospodarczego, która przekracza kwotę A ale mieści się w sumie kwot A i B danego przedsiębiorstwa;
- l) „syrop inulinowy C” oznacza każdą ilość produkcji syropu inulinowego, wyrażoną jako ekwiwalent cukru/izoglukozy, przypisaną do konkretnego roku gospodarczego, która wykracza ponad sumę kwot A i B danego przedsiębiorstwa lub przedsiębiorstwa, które nie posiada kwot;
- m) dla wszystkich produktów wymienionych w ust. 1, „rok gospodarczy” oznacza okres rozpoczynający się dnia 1 lipca i kończący się dnia 30 czerwca następnego roku.

TYTUŁ I

RYNEK WEWNĘTRZNY

ROZDZIAŁ 1

Ceny

Artykuł 2

1. Dla lat gospodarczych od 2001/2002 do 2005/2006, dla cukru białego:
 - a) cena interwencyjna wynosi 63,19 EUR/100 kg;
 - b) pochodna cena interwencyjna jest ustalana każdego roku dla każdego z obszarów deficytowych.
2. Dla lat gospodarczych 2001/2002–2005/2006, cena interwencyjna dla cukru surowego wynosi 52,37 EUR/100 kg.

Jeżeli wystąpi potrzeba wprowadzenia do obrotu cukru surowego wyprodukowanego na obszarze deficytowym, można ustanowić pochodną cenę interwencyjną dla takiego cukru.

3. Ceny interwencyjne określone w ust. 1 i 2 stosuje się do cukru niepakowanego, loco zakład, ładowanego na środki transportu wybrane przez nabywcę.

Obowiązują one w odniesieniu do cukru białego i cukru surowego o jakości standardowej, opisanej w załączniku I.

4. Postępując zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2, Komisja ustala, w razie potrzeby, pochodne ceny interwencyjne dla cukru białego każdego roku oraz dla cukru surowego.

Pochodne ceny interwencyjne są ustalane po uwzględnieniu kosztów transportowania cukru z obszarów objętych nadwyżką do obszarów deficytowych.

Komisja może dokonać zmiany załącznika I zgodnie z tą samą procedurą.

Artykuł 3

1. Dla lat gospodarczych od 2001/2002 do 2005/2006 podstawowa cena buraków o jakości standardowej wynosi 47,67 EUR za tonę dostarczoną do miejsca gromadzenia.

Jakość standardowa buraków opisana jest w załączniku II.

2. Komisja może dokonać zmiany załącznika II zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2.

Artykuł 4

1. Dla lat gospodarczych od 2001/2002 do 2005/2006:

- a) cena minimalna buraka A wynosi 46,72 EUR za tonę;
- b) z zastrzeżeniem art. 15 ust. 5, cena minimalna buraka B wynosi 32,42 EUR za tonę.

2. Dla obszarów, dla których ustalono pochodną cenę interwencyjną dla cukru białego, ceny minimalne buraków A i buraków B zostają powiększone o kwotę równą różnicy między pochodną ceną interwencyjną dla danego obszaru a ceną interwencyjną, przy czym kwota taka zostaje skorygowana o współczynnik 1,30.

Artykuł 5

1. Z zastrzeżeniem przepisów art. 21 oraz przepisów przyjętych na mocy art. 14, wytwórcy cukru dokonujący skupu buraków:

- a) nadających się do przetworzenia w cukier;
- oraz

- b) przeznaczonych do przetworzenia w cukier,

muszą zapłacić co najmniej cenę minimalną, dostosowaną poprzez podwyższenie lub obniżenie ceny w celu uwzględnienia odchyżeń od jakości standardowej.

2. Cena minimalna określona w ust. 1 odpowiada:

- a) na obszarach nie objętych deficytem:
 - cenie minimalnej buraków A, w przypadku buraków podlegających przetworzeniu na cukier A,
 - cenie minimalnej buraków B, w przypadku buraków podlegających przetworzeniu na cukier B;
- b) na obszarach deficytowych:
 - cenie minimalnej buraków A dostosowanej zgodnie z art. 4 ust. 2, w przypadku buraków podlegających przetworzeniu na cukier A,
 - cenie minimalnej buraków B dostosowanej zgodnie z art. 4 ust. 2, w przypadku buraków podlegających przetworzeniu na cukier B.

3. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, jak również podwyższenie lub obniżenie ceny, zostaną przyjęte zgodnie z procedurą, określoną w art. 42 ust. 2.

Artykuł 6

1. Porozumienia branżowe oraz umowy zawierane między nabywcami i sprzedawcami buraków muszą odpowiadać przepisom standardowym ustanowionym w załączniku III do niniejszego rozporządzenia, w szczególności w odniesieniu do warunków regulujących kupno, dostawę, przejęcie oraz płatności za buraki.

2. Warunki zakupu trzciny cukrowej są regulowane na podstawie porozumień branżowych zawartych między wspólnotowymi producentami trzciny cukrowej, a wspólnotowymi wytwórcami cukru.

Warunki zakupu surowców rolnych do produkcji syropu inulinowego są regulowane na podstawie porozumień branżowych między wspólnotowymi plantatorami takich surowców a producentami syropu inulinowego.

3. W miarę potrzeby szczegółowe zasady stosowania ust. 1 i 2 zostaną przyjęte zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2.

4. W przypadku braku porozumień branżowych dane Państwo Członkowskie może podjąć niezbędne kroki na mocy niniejszego rozporządzenia w celu ochrony interesów zainteresowanych stron.

Dane Państwo Członkowskie niezwłocznie informuje Komisję o środkach podjętych na mocy akapitu pierwszego.

Artykuł 7

1. Przez cały rok gospodarczy oraz z zastrzeżeniem warunków określonych zgodnie z ust. 5 i 6, agencja interwencyjna wyznaczona przez każde Państwo Członkowskie produkujące cukier musi dokonywać skupu cukru białego i surowego wyprodukowanego w ramach przyznanego kwoty, który został wytworzony z buraków i trzciny zebranej we Wspólnocie, pod warunkiem uprzedniego zawarcia między sprzedawcą a agencją interwencyjną umowy składu dotyczącej danego cukru.

Agencje interwencyjne dokonują skupu po cenie interwencyjnej lub po pochodnej cenie interwencyjnej, w odpowiednim przypadku, obowiązującej dla obszaru, na którym znajduje się cukier w czasie dokonywania skupu. Jeżeli jakość cukru odbiega od jakości standardowej, dla której została ustalona cena interwencyjna, cena taka zostaje odpowiednio podwyższona lub obniżona.

2. Można podjąć decyzję o przyznaniu premii w odniesieniu do cukru, który zostanie uznany za nienadający się do spożycia przez ludzi, w jednej z sytuacji określonych w art. 23 ust. 2 Traktatu.

3. Podjęto decyzję o przyznaniu refundacji produkcyjnych dla produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. a) i f) oraz dla syropów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. d), oraz dla chemicznie czystej fruktozy (lewulozy) objętej kodem CN 1702 50 00 jako produkt pośredni, o ile takie podlegają jednej z sytuacji określonej w art. 23 ust. 2 Traktatu, jak również, gdy są wykorzystywane do wytwarzania niektórych produktów przemysłu chemicznego.

Refundacja jest ustalana przy uwzględnieniu w szczególności kosztów wynikających z wykorzystania przywożonego cukru, które musiałyby zostać poniesione przez przemysł chemiczny w przypadku zaopatrywania się na rynku światowym.

4. Ryczałtowa pomoc wspólnotowa jest przyznawana za zbyt w europejskich regionach Wspólnoty cukru wyprodukowanego we francuskich departamentach zamorskich. Pomoc taka odnosi się do:

- rafinacji w zakładach rafinacyjnych w europejskich regionach Wspólnoty cukru produkowanego w tych departamentach, w szczególności zgodnie z ich zyskiem,
- transportu cukru wyprodukowanego we francuskich departamentach zamorskich do europejskich regionów Wspólnoty oraz, w odpowiednim przypadku, jego składowania w tych departamentach,

kwoty ryczałtowe za koszty transportu z każdego departamentu do europejskich regionów Wspólnoty zawierają w szczególności:

- kwotę ryczałtową odzwierciedlającą koszty transportu od loco zakład do FOB port,
- kwotę ryczałtową odzwierciedlającą koszty przewozu od FOB port do CIF statku do europejskich portów Wspólnoty oraz związane z tym koszty ubezpieczenia.

Jeżeli wymaga tego dostawa do zakładów rafinacyjnych, cukier surowy wytworzony z buraków zebranych we Wspólnocie może kwalifikować się do środków określonych w akapicie pierwszym.

Do celów niniejszego artykułu, „zakład rafinacyjny” oznacza jednostkę produkcyjną, której wyłączna działalność polega na rafinacji cukru surowego lub wyprodukowanych syropów przed fazą krystalizacji.

5. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zostaną przyjęte zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2, biorąc pod uwagę w szczególności:

- minimalne wymagania jakościowe i ilościowe dla interwencji,
- wzrosty i obniżki cen mające zastosowanie do interwencji,
- procedury i wymagania odnoszące się do przejmowania przez agencje interwencyjne,
- warunki przyznawania premii oraz kwoty takich premii,
- warunki przyznawania refundacji produkcyjnych oraz kwoty takich refundacji,
- możliwość ograniczenia przyznawania refundacji produkcyjnych, w miarę potrzeby, dla lewulozy w stosunku do ogólnej ilości tego produktu określonej dla Wspólnoty,
- możliwość przyznania refundacji produkcyjnych dla produktów określonych w art. 1 ust. 1 lit. h),
- środki określone w ust. 4.

Artykuł 8

W przypadku zastosowania art. 31, w celu udzielenia pomocy przy zapewnieniu dostaw do Wspólnoty lub do jednego z jej regionów, Komisja przyjmuje specjalne środki interwencyjne zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2.

W wyniku stosowania takich środków wspólnotowi wytwórcy cukru nie mogą być zobowiązani do sprzedaży cukru agencjom interwencyjnym.

Artykuł 9

1. Agencje interwencyjne mogą dokonywać sprzedaży cukru wyłącznie po cenie wyższej niż cena interwencyjna.

Jednakże można podjąć decyzję pozwalającą agencjom interwencyjnym na dokonywanie sprzedaży cukru po cenie równej lub niższej niż cena interwencyjna, jeżeli cukier taki jest przeznaczony:

- do wykorzystania jako pasza dla zwierząt, lub
- do wywozu bez dalszego przetworzenia bądź też po przetworzeniu w produkty wymienione w załączniku I do Traktatu lub też w towary wymienione w załączniku V do niniejszego rozporządzenia.

2. Jednakże nie naruszając przepisu ust. 1, można zdecydować, że agencje interwencyjne mogą udostępnić posiadany przez nie nieprzetworzony cukier do spożycia przez ludzi na rynku wewnętrznym Wspólnoty, organizacjom charytatywnym - uznanym przez dane Państwo Członkowskie lub przez Komisję w przypadku gdy Państwo Członkowskie nie uznało takich organizacji - po cenie niższej niż cena interwencyjna lub nieodpłatnie, w celu bezpłatnej dystrybucji jako część pojedynczych działań pomocowych w sytuacji kryzysowej.

3. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu i decyzji dotyczących udostępnienia cukru na mocy ust. 2 zostaną przyjęte zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2.

ROZDZIAŁ 2

Kwoty

Artykuł 10

1. Rozdział 2 stosuje się do lat gospodarczych od 2001/2002 do 2005/2006.
2. Podstawowymi ilościami dla produkcji cukru A i B, izoglukozy i syropu inulinowego są ilości ustanowione w art. 11 ust. 2.
3. Gwarancje zbytu cukru, izoglukozy i syropu inulinowego wyprodukowanych w ramach kwoty mogą zostać zmniejszone dla jednego lub kilku lat gospodarczych w celu wypełnienia zobowiązań Wspólnoty w ramach Porozumienia w sprawie Rolnictwa zawartego na mocy art. 300 ust. 2 Traktatu.
4. Do celów stosowania ust. 3, ilości gwarantowane w ramach kwot będą ustanawiane przed dniem 1 października dla każdego roku gospodarczego na podstawie prognoz odnoszących się do produkcji, przywozu, spożycia, składowania, przeniesienia, pozostałej ilości przeznaczonej na wywóz oraz średnich strat, które prawdopodobnie mogą zostać poniesione przez system samofinansowania w rozumieniu art. 15 ust. 1 lit. d). Jeżeli prognozy takie wykażą, że ilości pozostałe przeznaczone na wywóz dla danego roku gospodarczego są wyższe niż maksimum ustanowione w Porozumieniu, to ilości gwarantowane zostaną obniżone o taką różnicę, zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2. Różnica taka zostanie podzielona między cukier, izoglukozę i syrop inulinowy procentowo według udziału sum kwot A i B każdego produktu dla całej Wspólnoty. Jest ona następnie dalej rozdzielana na Państwa Członkowskie oraz na produkty przy zastosowaniu odpowiedniego współczynnika w sposób określony w tabeli poniżej:

Regiony	1		2		3	
	Współczynnik mający zastosowanie do cukru wyrażonego jako cukier biały		Współczynnik mający zastosowanie do izoglukozy w substancji suchej		Współczynnik mający zastosowanie do syropu inulinowego jako ekwiwalentu cukru/izoglukozy	
	Cukier A	Cukier B	Izoglucoza A	Izoglucoza B	Syrop inulinowy A	Syrop inulinowy B
BLEU ⁽¹⁾	0,046201	0,009920	0,225547	0,062024	0,556265	0,130955
Dania	0,027206	0,008015	–	–	–	–
Niemcy	0,224812	0,069174	0,104246	0,024551	–	–
Grecja	0,012352	0,001235	0,037978	0,008944	–	–
Hiszpania	0,026459	0,001102	0,166138	0,017721	–	–
Francja (kontynent) ⁽²⁾	0,213231	0,063239	0,061081	0,015898	0,058922	0,013847
Francuskie departamenty zamorskie ⁽²⁾	0,019298	0,002063	–	–	–	–
Irlandia	0,007752	0,000775	–	–	–	–
Włochy	0,082491	0,015514	0,059803	0,014083	–	–
Niderlandy	0,053393	0,014083	0,026804	0,006313	0,194365	0,045646
Portugalia (kontynent)	0,002323	0,000232	0,029213	0,006880	–	–
Portugalia (autonomiczny region Azorów)	0,000387	0,000039	–	–	–	–
Zjednoczone Królestwo	0,044297	0,004430	0,084713	0,022596	–	–
Austria	0,022673	0,005292	–	–	–	–
Szwecja	0,014327	0,001433	–	–	–	–
Finlandia	0,005683	0,000568	0,023151	0,002316	–	–

⁽¹⁾ Unia Gospodarcza Belgii i Luksemburga.

⁽²⁾ Na mocy art. 12 ust. 3 akapit drugi.

5. Państwo Członkowskie rozdziela następnie przypadającą mu część różnicy między przedsiębiorstwa produkcyjne mające siedzibę na jego terytorium na podstawie stosunku między ich kwotami A i B dla danego produktu a podstawową ilością A i podstawową ilością B dla Państwa Członkowskiego dla takiego produktu.

Wyprodukowany cukier, izoglukoza oraz syrop inulinowy przekraczający zagwarantowane ilości jest traktowany jako cukier C, izoglukoza C oraz syrop inulinowy C.

6. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w szczególności dotyczące obniżania ilości gwarantowanej oraz, w danym przypadku, dotyczące dostosowania tej ilości mając na względzie ustanowienie ilości gwarantowanej dla kolejnego roku gospodarczego, zostaną przyjęte zgodnie z procedurą, określoną w art. 42 ust. 2.

Artykuł 11

1. Zgodnie z warunkami niniejszego rozdziału, Państwa Członkowskie przydzielają kwoty A i B każdemu przedsiębiorstwu produkującemu cukier, każdemu przedsiębiorstwu produkującemu izoglukozę oraz każdemu przedsiębiorstwu produkującemu syrop inulinowy, posiadającemu siedzibę na ich terytorium oraz którym przydzielono kwotę A i B w roku gospodarczym 2000/2001.

2. Do celów rozdysponowania kwot A i B, określonych w ust. 1, podstawowe ilości ustala się w sposób następujący:

1. Podstawowe ilości A

Regiony	a) Podstawowa ilość A dla cukru ⁽¹⁾	b) Podstawowa ilość A dla izoglukozy ⁽²⁾	c) Podstawowa ilość A dla syropu inulinowego ⁽³⁾
Dania	325 000,0	–	–
Niemcy	2 612 913,3	28 643,3	–
Grecja	288 638,0	10 435,0	–
Hiszpania	957 082,4	74 619,6	–
Francja (kontynent)	2 506 487,4	15 747,1	19 847,1
Francuskie departamenty zamorskie	463 872,0	–	–
Irlandia	181 145,2	–	–
Włochy	1 310 903,9	16 432,1	–
Niderlandy	684 112,4	7 364,6	65 519,4
Austria	314 028,9	–	–
Portugalia (kontynent)	63 380,2	8,027,0	–
Autonomiczny region Azorów	9 048,2	–	–
Finlandia	132 806,3	10 792,0	–
Szwecja	334 784,2	–	–
Unia Gospodarcza Belgii i Luksemburga	674 905,5	56 150,6	174 218,6
Zjednoczone Królestwo	1 035 115,4	21 502,0	–

⁽¹⁾ W tonach cukru białego.

⁽²⁾ W tonach substancji suchej.

⁽³⁾ W tonach substancji suchej ekwiwalentu cukru białego/izoglukozy.

2. Podstawowe ilości B

Regiony	a) Podstawowa ilość B dla cukru ⁽¹⁾	b) Podstawowa ilość B dla izoglukozy ⁽²⁾	c) Podstawowa ilość B dla syropu inulinowego ⁽³⁾
Dania	95 745,5	–	–
Niemcy	803 982,2	6 745,5	–
Grecja	28 863,8	2 457,5	–
Hiszpania	39 878,5	7 959,4	–
Francja (kontynent)	752 259,5	4 098,6	4 674,2
Francuskie departamenty zamorskie	46 372,5	–	–
Irlandia	18 114,5	–	–
Włochy	246 539,3	3 869,8	–
Niderlandy	180 447,1	1 734,5	15 430,5
Austria	73 297,5	–	–
Portugalia (kontynent)	6 338,0	1 890,3	–
Autonomiczny region Azorów	904,8	–	–
Finlandia	13 280,4	1 079,7	–
Szwecja	33 478,0	–	–
Unia Gospodarcza Belgii i Luksemburga	144 906,1	15 441,0	41 028,2
Zjednoczone Królestwo	103 511,5	5 735,3	–

⁽¹⁾ W tonach cukru białego.

⁽²⁾ W tonach substancji suchej.

⁽³⁾ W tonach substancji suchej ekwiwalentu cukru białego/izoglukozy.

3. Bez uszczerbku dla przepisów art. 10 ust. 3, 4, 5 i 6 oraz art. 12, kwotami A i B dla przedsiębiorstw produkujących cukier, przedsiębiorstw produkujących izoglukozę oraz przedsiębiorstw produkujących syrop inulinowy są kwoty przyznane przez Państwa Członkowskie na rok gospodarczy 2000/2001 przed zastosowaniem przepisu art. 26 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 2038/1999, skorygowane według podstawowych ilości ustalonych w ust. 2 zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 10 ust. 5.

4. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zostaną przyjęte, w miarę potrzeb, zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2.

Artykuł 12

1. Państwa Członkowskie mogą dokonać przeniesienia kwot A i B między przedsiębiorstwami zgodnie z niniejszym artykułem oraz po uwzględnieniu interesów każdej z zainteresowanych stron, a w szczególności producentów buraków cukrowych i trzciny cukrowej.

Akapit pierwszy nie ma zastosowania do syropu inulinowego.

2. Państwa Członkowskie mogą zredukować kwoty A i B każdego przedsiębiorstwa produkującego cukier lub przedsiębiorstwa produkującego izoglukozę znajdującego się na ich terytorium o nie więcej niż 10 % kwoty A lub kwoty B, w odpowiednim przypadku, ustanowionej dla każdego przedsiębiorstwa na mocy art. 11.

Limit 10 %, określony w akapicie pierwszym nie ma zastosowania we Włoszech, Hiszpanii oraz francuskich departamentach zamorskich w przypadku gdy kwoty są przenoszone na mocy planów restrukturyzacyjnych w sektorach buraczanym, trzcinowym oraz cukrowy w danych regionach oraz w zakresie niezbędnym do umożliwienia wykonania takich planów.

Należy niezwłocznie powiadomić Komisję o planach restrukturyzacyjnych i wynikających z nich środkach wpływających na kwoty A i B.

3. W ten sposób wycofane ilości kwot A i kwot B są przydzielane przez Państwa Członkowskie jednemu lub większej liczbie innych przedsiębiorstw, bez względu na to czy posiadają już kwotę czy też nie, znajdujących się w tym samym regionie, w rozumieniu art. 11 ust. 2, w którym znajdują się przedsiębiorstwa, z których wycofano te ilości.

Niemniej jednak Francja może obniżyć kwoty A przedsiębiorstw znajdujących się w jej departamentach zamorskich, tak jak to zostało ustalone na mocy art. 11, o nie więcej niż 30 000 ton cukru białego oraz może rozdzielić w ten sposób wycofane ilości jednemu lub większej liczbie innych przedsiębiorstw mających siedzibę w kontynentalnej części Francji. Kwota A każdego danego przedsiębiorstwa po obniżeniu nie może być niższa niż średnia ilość cukru, jaki ten zakład wyprodukował w ramach swojej kwoty, w każdym z następujących lat gospodarczych: 1977/1978, 1978/1979 i 1979/1980.

4. Załącznik IV ustanawia szczegółowe zasady dostosowania kwot w przypadku fuzji lub przeniesienia własności przedsiębiorstw.

5. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zostaną przyjęte zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2.

Artykuł 13

1. Cukier C nieprzeniesiony na mocy art. 14, izoglukoza C i syrop inulinowy C nie mogą być zbywane na wspólnotowym rynku wewnętrznym, lecz muszą być wywożone bez dalszego przetworzenia przed dniem 1 stycznia następującym z upływem danego roku gospodarczego.

Artykuł 7, 27 i 33 nie mają zastosowania do cukru C, izoglukozy C i syropu inulinowego C.

2. Wyjątkowo oraz w zakresie niezbędnym do zagwarantowania zaopatrzenia we wspólnotowy cukier, można podjąć decyzję, że art. 33 stosuje się do cukru C. W takim przypadku należy równocześnie podjąć decyzję o tym, że cała ilość danego cukru C może zostać ostatecznie zbyta na rynku wewnętrznym bez pobrania kwoty przewidzianej w ust. 3 niniejszego artykułu.

3. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zostaną przyjęte zgodnie z procedurą, określoną w art. 42 ust. 2.

Zasady takie powinny przewidywać w szczególności opłatę, która będzie nakładana na cukier C, izoglukozę C i syrop inulinowy C, określone w ust. 1, dla których nie przedstawiono żadnego dowodu, przed datą, która zostanie określona, potwierdzającego ich wywóz bez dalszego przetworzenia w ciągu ustanowionego okresu.

Artykuł 14

1. Każde przedsiębiorstwo może podjąć decyzję o przeniesieniu całości lub części cukru, który wyprodukowało w ilości przewyższającej jego kwotę na kolejny rok gospodarczy tak, aby cukier taki był traktowany jako część produkcji tego roku. Decyzja taka jest nieodwołalna.

Każde przedsiębiorstwo może podjąć decyzję o przeniesieniu całości lub części swojej produkcji cukru A i cukru B, który stał się cukrem C po zastosowaniu przepisów art. 10 ust. 3, 4, 5 i 6 na następny rok gospodarczy tak, aby cukier taki był traktowany jako część produkcji tego roku. Taka decyzja jest nieodwołalna. Ponadto nie podlega ona żadnym limitom, jakie mogą zostać ustanowione na mocy ust. 4 niniejszego artykułu.

2. Przedsiębiorstwa, które podjęły decyzję określoną w ust. 1:

- informują dane Państwo Członkowskie, przed dniem 1 lutego, o ilości lub ilościach cukru podlegających przeniesieniu, oraz
- podejmują kroki w celu składowania takiej ilości lub takich ilości przez okres 12 kolejnych miesięcy od daty, która zostanie określona.

Jednakże datę 1 lutego określoną w akapicie pierwszym tiret pierwsze zastępuje się:

- a) dla przedsiębiorstw znajdujących się w Hiszpanii, dniem 15 kwietnia w przypadku produkcji cukru buraczanego oraz dniem 20 czerwca w przypadku produkcji cukru trzcinowego;

- b) dla przedsiębiorstw znajdujących się w Zjednoczonym Królestwie, dniem 15 lutego;
- c) dla przedsiębiorstw znajdujących się we francuskich departamentach zamorskich Gwadelupy i Martyniki, dniem 1 maja.

Jeżeli ostateczna produkcja przedsiębiorstwa w danym roku gospodarczym wyniosła mniej niż wynosiło oszacowanie dokonane w momencie podjęcia decyzji o przeniesieniu, wówczas ilość przeniesiona może zostać skorygowana z mocą wsteczną przed dniem 1 sierpnia następnego roku gospodarczego.

3. Jeżeli klęska żywiołowa taka jak susza lub powódź dotknie region Wspólnoty, można podjąć decyzję, zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2, o skróceniu okresu obowiązkowego składowania określonego w ust. 2 akapit pierwszy tiret drugie dla ilości cukru wystarczającej do zapewnienia normalnego zaopatrzenia dotkniętego regionu.

4. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, które mogą ograniczyć ilości cukru, które mogą zostać przeniesione, zostaną przyjęte zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2.

Zasady takie powinny przewidywać, w szczególności, opłatę, która będzie nakładana na cukier stanowiący część ilości składowanej na mocy ust. 2 akapit pierwszy tiret drugie, który jest zbywany w trakcie trwania okresu obowiązkowego składowania.

Artykuł 15

1. Przed końcem każdego roku gospodarczego należy zarejestrować:
 - a) prognozę produkcji cukru A i B, izoglukozy A i B oraz syropu inulinowego A i B przypisanych do danego roku gospodarczego;
 - b) prognozę ilości cukru, izoglukozy i syropu inulinowego zbywanych w celu spożycia we Wspólnocie podczas danego roku gospodarczego;
 - c) nadwyżkę przeznaczoną na wywóz uzyskaną poprzez odjęcie ilości określonej w lit. b) od ilości określonej w lit. a);
 - d) oszacowanie średniej straty lub dochodu na tonę cukru wynikającego z wywiązania się ze zobowiązań dotyczących wywozu podczas bieżącego roku gospodarczego.

Taka średnia strata lub dochód są równe różnicy między całkowitą kwotą refundacji a całkowitą kwotą opłat na całkowity wolumen związany z danymi zobowiązaniami dotyczącymi wywozu.

- e) oszacowanie całkowitej straty lub dochodu uzyskanego poprzez pomnożenie nadwyżki, określonej w lit. c), przez średnią stratę lub dochód określone w lit. d).
2. Przed końcem roku gospodarczego 2005/2006 oraz bez uszczerbku dla art. 10 ust. 3, 4, 5 i 6, dla lat gospodarczych od 2001/2002 do 2005/2006 następujące jest rejestrowane kumulacyjnie:
 - a) nadwyżka przeznaczona na wywóz ustalona na podstawie ostatecznej produkcji cukru A i B, izoglukozy A i B oraz syropu inulinowego A i B jak również ostateczna ilość cukru, izoglukozy i syropu inulinowego zbywanego w celu spożycia we Wspólnocie;
 - b) średnia strata lub dochód na tonę cukru wynikający z całości danych zobowiązań dotyczących wywozu, obliczony przy zastosowaniu metody opisanej w ust. 1 lit. d) akapit drugi powyżej;
 - c) całkowita strata lub dochód uzyskane poprzez pomnożenie nadwyżki określonej w lit. a) przez średnią stratę lub dochód, określony w lit. b);
 - d) całkowita suma pobranych podstawowych opłat produkcyjnych i opłat B.

Oszacowanie całkowitej straty lub dochodu określonych w ust. 1 lit. e) jest dostosowywane w oparciu o różnicę między kwotami określonymi w lit. c) i d).

3. Bez uszczerbku dla art. 18 ust. 1, jeżeli wielkości odnotowane w oparciu o ust. 1 i dostosowane zgodnie z ust. 2 powodują przewidywalną całkowitą stratę, wówczas strata taka powinna zostać podzielona przez szacowaną produkcję cukru A i B, izoglukozy A i B oraz syropu inulinowego A i B przypisaną do bieżącego roku gospodarczego. Wynikająca stąd kwota jest nakładana na wytwórców jako podstawowa opłata produkcyjna na ich produkcję cukru A i B, izoglukozy A i B oraz syropu inulinowego A i B.

Jednakże opłata ta nie może przekraczać:

- dla cukru, 2 % ceny interwencyjnej za cukier biały,
- dla syropu inulinowego, wyrażonego jako ekwiwalent cukru/izoglukozy, poprzez zastosowanie współczynnika 1,9, maksymalnej kwoty płatnej za cukier biały, oraz
- dla izoglukozy, udziału podstawowej produkcyjnej opłaty poniesionej przez wytwórców cukru.

4. Jeżeli maksymalna dozwolona podstawowa opłata produkcyjna nie pokrywa w pełni całkowitej straty określonej w ust. 3 akapit pierwszy, niepokryte saldo jest dzielone przez szacowaną produkcję cukru B, izoglukozy B i syropu inulinowego B przypisaną do danego roku gospodarczego. Wynikająca stąd kwota jest nakładana na wytwórców jako opłata B na ich produkcję cukru B, izoglukozy B oraz syropu inulinowego B.

Jednakże z zastrzeżeniem ust. 5, taka opłata nie może przekroczyć:

- dla cukru B, 30 % ceny interwencyjnej dla cukru białego,
- dla syropu inulinowego B, wyrażonego jako ekwiwalent cukru/izoglukozy poprzez zastosowanie współczynnika 1,9, maksymalnej kwoty płatnej za cukier biały B, oraz
- dla izoglukozy B, udziału opłaty B poniesionej przez wytwórców cukru.

5. W przypadku gdy wielkości odnotowane w oparciu o ust. 1 wskazują, że przewidywana całkowita strata dla bieżącego roku gospodarczego najprawdopodobniej nie zostanie pokryta oczekiwanymi wpływami z opłat z powodu górnych ograniczeń podstawowej opłaty produkcyjnej i opłaty B ustalonych w ust. 3 i 4, wówczas maksymalna wielkość procentowa określona w ust. 4 tiret pierwsze zostaje dostosowana w zakresie niezbędnym do pokrycia całkowitej straty, nie przekraczając jednak 37,5 %.

Skorygowana maksymalna wartość procentowa dla opłaty B jest ustalana dla bieżącego roku gospodarczego przed dniem 15 września. Należy odpowiednio dostosować minimalną cenę za buraki B określoną w art. 4 ust. 1 lit. b).

6. Wszystkie straty wynikające z przyznania refundacji produkcyjnych na mocy art. 7 ust. 3 są uwzględniane przy obliczaniu całkowitej straty określonej w ust. 1 lit. e).

7. Opłaty określone w niniejszym artykule są pobierane przez Państwa Członkowskie.

8. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zostaną przyjęte zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2 oraz obejmują w szczególności:

- kwoty opłat, które mają być zebrane,
- zweryfikowaną maksymalną wartość procentową dla opłaty B,
- dostosowaną cenę minimalną za buraki B, odpowiadającą zweryfikowanej maksymalnej wielkości procentowej dla opłaty B.

Artykuł 16

1. W przypadku gdy całkowita strata zarejestrowana dla danego roku gospodarczego w oparciu o art. 15 ust. 1 i 2 nie została w pełni pokryta wpływami z opłat produkcyjnych dla takiego roku gospodarczego po zastosowaniu art. 15 ust. 3, 4 i 5, należy nałożyć na wytwórców dodatkową opłatę, bez uszczerbku dla art. 4, aby pokryć nieregulowane saldo całkowitej straty.

2. Dodatkową opłatę określa się dla każdego przedsiębiorstwa produkującego cukier, dla każdego przedsiębiorstwa produkującego izoglukozę i dla każdego przedsiębiorstwa produkującego syrop inulinowy poprzez pomnożenie całkowitej sumy należnej od przedsiębiorstwa w postaci opłat produkcyjnych za dany rok gospodarczy przez współczynnik, który zostanie określony. Współczynnikiem takim dla całej Wspólnoty jest stosunek, pomniejszony o 1, między całkowitą stratą odnotowaną na mocy art. 15 ust. 1 i 2 dla danego roku gospodarczego i wpływami z podstawowych opłat produkcyjnych i opłat B należnych odpowiednio od wytwórców cukru, izoglukozy i syropu inulinowego za ten rok gospodarczy.

3. Zainteresowani wytwórcy dokonują płatności dodatkowej opłaty przed dniem 15 grudnia następującym po roku gospodarczym, za który jest ona należna.

Wytwórcy cukru mogą odzyskać w ten sposób część nałożonej na nich dodatkowej opłaty, w odpowiednim przypadku, od sprzedawców trzciny lub buraków wyprodukowanych we Wspólnocie. Tak odzyskana kwota nie może przekraczać maksymalnej kwoty stanowiącej udział sprzedawców buraków i trzciny w podstawowej opłacie produkcyjnej i opłacie B, przewidzianych w art. 15, za dany rok gospodarczy pomnożonej przez współczynnik określony w ust. 2 niniejszego artykułu.

Kwota określona w akapicie drugim jest odzyskiwana z buraków dostarczonych w czasie danego roku gospodarczego. Jednakże zainteresowane strony mogą uzgodnić, że refundacja jest odzyskiwana w odniesieniu do buraków dostarczonych w następnym roku gospodarczym.

4. Wpływy z dodatkowych opłat określonych w ust. 1 niniejszego artykułu są ujawniane na potrzeby informacji odnotowywanych na mocy art. 15 ust. 2.

5. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w szczególności współczynnika określonego w ust. 2, są przyjmowane zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2.

Artykuł 17

1. Wytwórcy syropu inulinowego mogą odzyskać część nałożonych na nich podstawowych opłat produkcyjnych, opłat B oraz dodatkowych opłat od sprzedawców surowca rolnego wykorzystywanego do wytworzenia takiego syropu inulinowego. Kwota w ten sposób odzyskana nie może przekraczać kwoty poniesionej przez plantatorów buraków za dany rok gospodarczy; jest ona ustalana na mocy porozumień branżowych lub umów na podstawie ceny zakupu surowców rolnych dostarczanych w celu wytworzenia syropu inulinowego podczas danego roku gospodarczego.

2. Szczegółowe zasady stosowania ust. 1 są przyjmowane w razie konieczności, zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2.

Artykuł 18

1. Jeżeli po zastosowaniu art. 15 i 16 do roku gospodarczego 2000/2001, zostanie stwierdzone, że faktyczna całkowita strata dla tego roku gospodarczego:

- a) nie została w pełni pokryta wpływami z opłaty produkcyjnej oraz, jeśli to stosowne, z dodatkowej opłaty, powstałe obciążenie finansowe jest dodawane do oszacowania całkowitej straty określonej w art. 15 ust. 1 lit. e) za dany rok gospodarczy;
- b) jest mniejsza niż wpływy z opłat produkcyjnych oraz, jeśli to stosowne, z dodatkowych opłat, różnica jest, w odpowiednim przypadku, odliczana od szacunku całkowitej straty lub doliczana do szacunku całkowitego dochodu, wynikającego z zastosowania art. 15 i 16 do danego roku gospodarczego.

2. Gdy podstawowa opłata produkcyjna jest niższa niż maksymalna kwota określona w art. 15 ust. 3 lub, gdy opłata B jest niższa niż maksymalna kwota określona w art. 14 ust. 4, dostosowana, w razie potrzeby, zgodnie z art. 15 ust. 4, wytwórcy cukru muszą dokonać płatności na rzecz sprzedawców buraków w wysokości 60 % różnicy między maksymalną kwotą danej opłaty a kwotą faktycznie pobraną.

Kwota płatna za tonę buraków jest ustalana dla jakości standardowej.

Wzrosty i obniżki ceny określone w art. 5 stosują się do tej kwoty.

3. Wspólnotowi wytwórcy cukru mogą odzyskać 60 % danej opłaty od sprzedawców trzciny wyprodukowanej we Wspólnocie w oparciu o ilość cukru, dla której została nałożona opłata.

4. Państwa Członkowskie zapewnią na podstawie informacji dostarczonych przez wytwórców cukru, aby płatność za buraki była zgodna z odpowiednimi regułami wspólnotowymi.

5. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu są przyjmowane zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2.

Artykuł 19

1. W umowach na dostawy buraków do produkcji cukru należy dokonać rozróżnienia w zależności od tego czy ilości cukru wytworzonego z buraków stanowią:

- a) cukier A;
- b) cukier B;
- c) cukier inny niż cukier A i B.

Każde przedsiębiorstwo produkujące cukier dostarczy Państwu Członkowskiemu, w którym produkuje cukier następujące informacje dotyczące:

- ilości buraków określonych w lit. a), w stosunku do których zawarli umowy przedsiwne oraz zawartości cukru, na jakiej oparto te umowy oraz
- odpowiadającego szacunkowego uzysku.

Państwa Członkowskie mogą wymagać dodatkowych informacji.

2. Nie naruszając art. 5 ust. 2 lit. b), wytwórcy cukru, którzy nie podpisali umów przedsiwnych na dostawy na ilość buraków równą ich kwocie A, po cenie minimalnej za buraki A, muszą zapłacić co najmniej taką cenę minimalną za wszystkie buraki, które przetwarzają na cukier.

3. Na podstawie porozumień branżowych można dokonać odstępstwa od ust. 1 i 2 pod warunkiem że dane Państwo Członkowskie wyrazi zgodę.

4. Ogólne zasady stosowania niniejszego artykułu są ustanowione w załączniku III.

5. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu oraz, w razie potrzeby, kryteria, które mają być stosowane przez wytwórców przy rozdziale buraków między sprzedawców, ilości buraków, które mają być objęte umowami przedsiwnymi w rozumieniu ust. 1, są przyjmowane zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2.

Artykuł 20

1. Można podjąć decyzję, że cukier lub izoglukoza wykorzystywana do produkcji niektórych produktów nie jest uważana za produkcję w rozumieniu niniejszego rozdziału.

2. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w szczególności wyjątki określone w ust. 1, są przyjmowane zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2.

Artykuł 21

1. Wtwórcy cukru mogą dokonywać zakupu buraków do produkcji cukru C lub cukru określonego w art. 20 po cenie niższej niż ceny minimalne buraków określonych w art. 4 ust. 1.

2. Dla ilości zakupionych buraków odpowiadającej ilości cukru:

- zbytej na rynku wewnętrznym na mocy art. 13 ust. 3, lub
- przeniesionej na kolejny rok gospodarczy na mocy art. 14,

wtwórcy cukru, w odpowiednim przypadku, dostosowują cenę zakupu tak, aby była ona co najmniej równa cenie minimalnej buraków A.

3. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu są przyjmowane, w razie potrzeby, zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2.

TYTUŁ II

HANDEL Z PAŃSTWAMI TRZECIMI

ROZDZIAŁ 1

Zasady ogólne*Artykuł 22*

1. Przywóz do oraz wywóz ze Wspólnoty jakiegokolwiek produktu wymienionego w art. 1 ust. 1 lit. a), b), c), d), f), g) i h) jest objęty wymogiem przedstawienia pozwolenia na przywóz lub wywóz.

Państwa Członkowskie wydają pozwolenia wszystkim wnioskodawcom, bez względu na to gdzie mają oni swoją siedzibę we Wspólnocie oraz bez uszczerbku dla środków podjętych w celu zastosowania art. 26 i 27, oraz art. 6 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 2820/98 ⁽¹⁾.

Pozwolenia na przywóz i wywóz są ważne na terenie całej Wspólnoty. Pozwolenia takie są wydawane po złożeniu zabezpieczenia w celu zagwarantowania, że produkty zostaną przywiezione lub wywiezione w trakcie trwania okresu ważności pozwoleń; z wyjątkiem przypadków siły wyższej, zabezpieczenie przepada w całości lub w części w razie niedokonania przywozu lub wywozu lub też w przypadku gdy jest on dokonywany wyłącznie częściowo podczas trwania takiego okresu.

2. Zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2:

- a) ustalenia przewidziane w ust. 1 mogą zostać rozszerzone tak, aby objęły produkty wymienione w art. 1 ust. 1 lit. e);
- b) zostaną przyjęte szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w szczególności dotyczące okresu ważności pozwoleń oraz, w miarę potrzeby, terminu wydania pozwolenia.

Artykuł 23

1. O ile przepisy niniejszego rozporządzenia nie stanowią inaczej, stawki ceł we wspólnej taryfie celnej stosują się do produktów wymienionych w art. 1.

2. Nie naruszając ust. 1, w celu zapewnienia, aby rynek Wspólnoty był odpowiednio zaopatrzony w cukier surowy przeznaczony do rafinacji objęty kodami CN 170 11 110 i 1701 12 10, melasa objęta kodem CN 1703 poprzez przywóz z państw trzecich, Komisja może zawiesić w całości lub w części stosowanie ceł przywozowych na takie produkty oraz może ustanowić szczegółowe zasady odnoszące się do takiego zawieszenia zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 42 ust. 2.

Zawieszenie może mieć zastosowanie w trakcie trwania okresów, gdy cena na światowym rynku wraz z celem przywozowym we wspólnej taryfie celnej:

- jest wyższa niż cena interwencyjna na dany produkt, w przypadku cukru surowego,
- w przypadku melasy, jest wyższa niż cena melasy stosowana do obliczenia dochodu ze sprzedaży melasy przez wytwórców cukru na potrzeby ustalenia ceny podstawowej za buraki dla danego roku gospodarczego.

Artykuł 24

1. W celu zapobieżenia lub przeciwdziałania negatywnemu wpływowi na wspólnotowy rynek wynikającemu z przywozu niektórych produktów rolnych, przywóz jednego lub większej ilości produktów po stawce celnej ustanowionej we wspólnotowej taryfie celnej podlega płatności dodatkowej należności przywozowej, jeżeli zostaną spełnione warunki określone w art. 5 Porozumienia w sprawie Rolnictwa zawartego na mocy art. 300 Traktatu w ramach Rundy Urugwajskiej wielostronnych negocjacji handlowych, o ile taki przywóz nie doprowadzi do zaburzeń na rynku Wspólnoty lub gdy efekty byłyby niewspółmierne do zamierzonego celu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 357 z 30.12.1998. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 416/2001 (Dz.U. L 60 z 1.3.2001, str. 43).

2. Cenami progowymi, poniżej których można nałożyć dodatkowe należności przywózowe są ceny przekazane Światowej Organizacji Handlu przez Wspólnotę.

Wolumen progów, który musi zostać przekroczony, aby nałożyć dodatkową należność przywózową, określany jest w szczególności na podstawie wielkości przywozu do Wspólnoty podczas trzech lat poprzedzających rok, w którym występuje negatywne oddziaływanie określone w ust. 1 lub istnieje prawdopodobieństwo jego wystąpienia.

3. Ceny importowe, jakie należy wziąć pod uwagę przy nakładaniu dodatkowych należności przywózowych, określone są na podstawie cen importowych CIF danego ładunku.

Ceny importowe CIF są sprawdzane w tym celu w oparciu o ceny reprezentatywne dla danego produktu na światowym rynku lub na rynku przywozu do Wspólnoty dla danego produktu.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2. Takie szczegółowe zasady określają w szczególności:

- a) produkty, na które można nałożyć dodatkowe należności przywózowe na mocy warunków art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa;
- b) inne kryteria niezbędne do zapewnienia prawidłowego stosowania ust. 1 zgodnie z art. 5 tego Porozumienia.

Artykuł 25

Dla melasy:

- cena na rynku światowym określona w art. 23 ust. 2, oraz
cena reprezentatywna określona w art. 24 ust. 3,
- stosują się do jakości standardowej.

Jakość standardowa może zostać ustanowiona zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2.

Artykuł 26

1. Kontyngenty taryfowe na produkty wymienione w art. 1 wynikające z porozumień zawartych w ramach Rundy Urugwajskiej wielostronnych negocjacji handlowych są otwierane i administrowane w oparciu o szczegółowe zasady przyjęte zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2.

2. Zarządzenie kontyngentami oparte jest na zastosowaniu jednej lub kilku z następujących metod:

- metoda oparta na porządku chronologicznym, w którym składane są wnioski (według zasady „kto pierwszy ten lepszy”),
- metoda proporcjonalnego podziału wnioskowanych ilości po złożeniu wniosków (metoda „badania równoczesnego”),
- metoda uwzględniająca tradycyjne struktury handlu (metoda „przywozów tradycyjnych i nowych”).

Można przyjąć inne odpowiednie metody.

Unikać należy jakiegokolwiek dyskryminacji w stosunku do danych importerów.

3. Którąkolwiek metoda administrowania jest przyjęta, uwzględnia ona należycie wymagania w zakresie zaopatrzenia rynku Wspólnoty oraz konieczność utrzymania równowagi rynkowej, ale równocześnie może opierać się na metodach stosowanych przy administrowaniu kontyngentami w przeszłości, takimi jak te określone w ust. 1, bez uszczerbku dla praw wynikających z porozumień zawartych w ramach negocjacji Rundy Urugwajskiej.

4. Szczegółowe zasady określone w ust. 1 przewidują kwoty roczne, w razie potrzeby, odpowiednio rozłożone w ciągu całego roku i określają zastosowaną metodę administrowania oraz, w odpowiednim przypadku, zawierają:

- a) gwarancje obejmujące rodzaj, miejsce wytworzenia i miejsce pochodzenia produktu;
- b) uznawanie dokumentu używanego w celu weryfikacji gwarancji określonych w lit. a); oraz
- c) warunki do wydawania pozwoleń na przywóz oraz terminu ich ważności.

Artykuł 27

1. W zakresie niezbędnym do umożliwienia wywozu produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. a), c) i d) bez dalszego przetworzenia lub w postaci towarów wymienionych w załączniku V, na podstawie notowań rynku światowego lub cen w przypadku produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. a), c) i d), oraz w ramach limitów wynikających z porozumień zawartych zgodnie z art. 300 Traktatu, różnica między takimi notowaniami lub cenami, a cenami we Wspólnocie może zostać pokryta refundacjami wywozowymi.

Refundacja wywozowa dla cukru surowego nie może przekroczyć refundacji wywozowej przyznanej dla cukru białego.

2. Refundacje wywozowe mogą zostać przyznane dla produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. f), g) i h) i wywożonych bez dalszego przetworzenia lub w postaci towarów wymienionych w załączniku V.

Kwota refundacji na 100 kg substancji suchej jest ustalana ze szczególnym uwzględnieniem:

- a) refundacji stosowanej do wywozu produktów objętych kodem CN 1702 30 91;
- b) refundacji stosowanej do wywozu produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. d);
- c) aspektów gospodarczych planowanego wywozu.

3. Refundacje dotyczące produktów wymienionych w art. 1 wywożonych w postaci towarów wymienionych w załączniku V nie mogą być wyższe niż te obowiązujące w stosunku do tych samych produktów wywożonych bez dalszego przetworzenia.

4. Metodą przyjętą do rozdzielania ilości, które mogą zostać wywiezione z refundacją jest metoda, która:

- a) jest najbardziej odpowiednia dla danego typu produktu i sytuacji rynkowej, oraz która pozwala na jak najbardziej efektywne wykorzystanie dostępnych zasobów, mając na względzie wydajność i strukturę wywozu wspólnotowego, nie doprowadzając jednakże do dyskryminacji między dużymi i małymi eksporterami;
- b) jest najmniej niewygodna administracyjnie dla eksporterów, nie lekceważąc jednak wymagań administracyjnych;
- c) nie dyskryminuje różnych eksporterów.

5. Refundacje są takie same dla całej Wspólnoty. Mogą się one różnić w zależności od przeznaczenia, w zależności od sytuacji na rynku światowym lub szczególnych wymagań niektórych rynków.

Refundacje są ustalane zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2. Refundacje mogą być ustalane:

- a) w regularnych odstępach czasu;
- b) w oparciu o procedurę przetargową dla produktów, dla których taka procedura była stosowana w przeszłości.

Refundacje ustalane w regularnych odstępach czasu mogą, w miarę potrzeby, być dostosowywane w okresie interwencyjnym przez Komisję na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy.

Oferty przetargowe złożone w odpowiedzi na zaproszenie nie będą rozpatrywane w przypadku braku złożenia zabezpieczenia. Z wyjątkiem przypadków działania siły wyższej, zabezpieczenia ulegają całkowicie lub częściowemu przypadkowi, jeżeli oferenci nie wypełnią lub wypełnią jedynie częściowo swoje zobowiązania w ramach procedury przetargowej.

W przypadku produktów niedenaturowanych wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. a), c) i d) wywożonych bez dalszego przetworzenia, mają również zastosowanie art. 28, 29 i 30.

6. Przy ustalaniu kwoty refundacji należy wziąć pod uwagę w szczególności konieczność uwzględnienia równowagi między wykorzystaniem podstawowych produktów wspólnotowych na wywóz jako towary przetworzone do państw trzecich a wykorzystaniem produktów z tych państw dopuszczonych do uszlachetniania czynnego.

7. Refundacje są przyznawane na produkty określone w ust. 1 wywożone bez dalszego przetworzenia wyłącznie na wniosek i po przedłożeniu odpowiedniego pozwolenia na wywóz.

8. Refundacją stosowaną przy wywozie produktów wymienionych w art. 1, wywiezionych bez dalszego przetworzenia jest refundacja obowiązująca na dzień złożenia wniosku o pozwolenie oraz, w przypadku refundacji zróżnicowanych, refundacja obowiązująca na ten sam dzień:

a) dla miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu;

lub

b) dla faktycznego miejsca przeznaczenia, jeżeli różni się ono od miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu. W takim przypadku kwota obowiązująca nie może przekroczyć kwoty obowiązującej w odniesieniu do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu.

Właściwe środki mogą zostać podjęte w celu przeciwdziałania nadużyciu elastyczności przewidzianej w niniejszym ustępie.

9. Przepisy ust. 7 i 8 mogą zostać rozszerzone na produkty wymienione w art. 1 oraz wywożone w postaci towarów wymienionych w załączniku V, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16 rozporządzenia (WE) nr 3448/93.

10. Można odstąpić od stosowania przepisów ust. 7 i 8 w przypadku produktów wymienionych w art. 1, dla których refundacje są wypłacane w ramach działań dotyczących pomocy żywnościowej, zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2.

11. Refundacja jest wypłacana po przedstawieniu dowodu na to, że:

— produkty zostały wywiezione ze Wspólnoty,

oraz

— w przypadku zróżnicowanej refundacji produkty osiągnęły miejsce przeznaczenia wskazane w pozwoleniu lub inne miejsce przeznaczenia, dla którego ustalono refundację, bez uszczerbku dla ust. 8 lit. b) akapit pierwszy. Wyjątkowo można odstąpić od tej zasady zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2, pod warunkiem ustanowienia warunków, które zapewniają równoważne gwarancje.

Mogą zostać ustanowione dodatkowe zasady zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2.

12. Nie przyznaje się refundacji na produkty niedenaturowane określone w art. 1 ust. 1 lit. a) wywożone bez dalszego przetworzenia o ile, w odpowiednim przypadku, zostały one:

a) uzyskane z buraków cukrowych lub trzciny cukrowej zebranych na obszarze Wspólnoty;

b) przywiezione do Wspólnoty na mocy art. 35;

c) uzyskane z jednego z produktów przywiezionych na mocy art. 35.

13. Nie przyznaje się refundacji na produkty niedenaturowane, określone w art. 1 lit. c) i d), wywożone bez dalszego przetworzenia, które nie są pochodzenia wspólnotowego lub, które nie zostały uzyskane z cukru przywożonego do Wspólnoty na mocy ust. 12 lit. b) lub nie zostały otrzymane z produktów określonych w ust. 12 lit. c).

14. Zapewnia się zgodność z ograniczeniami ilościowymi, wynikającymi z porozumień zawartych na mocy art. 300 Traktatu, za pomocą pozwoleń na wywóz wydanych dla okresów referencyjnych przewidzianych w takich porozumieniach oraz mających zastosowanie do danych produktów.

15. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, włączając w to uregulowania dotyczące ponownego rozdzielania nieprzydzielonych lub niewykorzystanych ilości wywozowych oraz dotyczące zmiany załącznika V, przyjmowane są zgodnie z procedurą, określoną w art. 42 ust. 2. Jednakże szczególne zasady stosowania ust. 6 w przypadku produktów określonych w art. 1, wywożonych w postaci towarów wymienionych w załączniku V, są przyjmowane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16 rozporządzenia (WE) nr 3448/93.

Artykuł 28

1. Niniejszy artykuł stosuje się do ustalania refundacji za produkty niedenaturowane, określone w art. 1 ust. 1 lit. a), wywożone bez dalszego przetworzenia.

2. Gdy refundacje za produkty określone w art. 1 ust. 1 lit. a) są ustalane w regularnych odstępach czasu:

a) refundacje są ustalane co dwa tygodnie.

Można jednak zaprzestać takiego ustalania zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2, jeżeli zostanie stwierdzone, że nie występują żadne nadwyżki cukru we Wspólnocie na wywóz po cenach panujących na rynku światowym. W takim przypadku nie przyznaje się żadnych refundacji;

b) przy ustalaniu refundacji uwzględnia się sytuację na wspólnotowym i światowym rynku cukru, w szczególności następujące elementy:

- cenę interwencyjną dla cukru białego dla obszaru Wspólnoty, na którym zanotowano największą nadwyżkę lub cenę interwencyjną dla cukru surowego dla tego obszaru Wspólnoty, który jest uważany za reprezentatywny dla wywozu takiego cukru,
- koszty transportu cukru z obszarów określonych w tiret pierwszym do portów lub innych punktów wywozowych ze Wspólnoty,
- koszty handlowe oraz opłaty przeładunkowe, transportowe i za opakowanie poniesione przy wprowadzaniu cukru do obrotu na rynku światowym,
- notowania lub ceny zarejestrowane dla cukru na rynku światowym,
- aspekty gospodarcze proponowanego wywozu, oraz
- limity wynikające z porozumień zawartych na mocy art. 300 Traktatu.

3. W przypadku gdy refundacja za produkty określone w art. 1 ust. 1 lit. a) ustalana jest w oparciu o procedurę przetargową:

a) przedmiotem przetargu jest określenie kwoty refundacji;

b) właściwe organy Państw Członkowskich ogłaszają zaproszenie do składania ofert zgodnie z instrumentem prawnie wiążącym wszystkie Państwa Członkowskie. Instrument taki ustanawia warunki procedury przetargowej, która musi gwarantować równy dostęp wszystkim osobom mającym siedzibę we Wspólnocie;

c) warunki procedury przetargowej zawierają termin składania ofert. W ciągu trzech dni roboczych następujących po dniu wygaśnięcia terminu należy ustanowić maksymalną kwotę refundacji, której dotyczy procedura przetargowa, zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2, w świetle otrzymanych ofert. Przy obliczaniu maksymalnej kwoty, uwzględnia się sytuację zaopatrzenia oraz ceny we Wspólnocie, ceny i potencjalne rynki zbytu na rynku światowym jak również koszty poniesione przy wywozie cukru.

Według tej samej procedury można również ustalić maksymalną ilość.

d) w przypadku gdy można dokonać wywozu z refundacją niższą niż ta, która wynikałaby z uwzględnienia różnicy między cenami we Wspólnocie a cenami na rynku światowym oraz w przypadku gdy wywóz dotyczy szczególnego przeznaczenia, można wymagać od właściwych władz Państw Członkowskich wydania specjalnego zaproszenia do składania ofert, którego warunki przewidują:

- że oferty mogą zostać złożone w każdym momencie do chwili zakończenia procedury przetargowej, oraz
- maksymalną kwotę refundacji, obliczoną w świetle wymagań odnoszących się do danego wywozu;

e) jeżeli oferowana kwota refundacji w ofercie:

- przekracza ustalone maksimum, właściwe władze Państw Członkowskich mogą odrzucić taką ofertę,
- nie przekracza maksimum, władze takie ustalają refundację w kwocie równej refundacji zaoferowanej w danej ofercie.

4. W przypadku cukru surowego:
 - a) refundacja ustalona jest dla jakości standardowej określonej w załączniku I;
 - b) refundacje ustalane w regularnych odstępach czasu na mocy ust. 2 lit. a):
 - nie mogą przekroczyć 92 % ustalonej za ten sam okres refundacji w odniesieniu do cukru białego. Jednakże limit ten nie ma zastosowania do refundacji ustalanych w odniesieniu do cukru krystalicznego,
 - są mnożone dla każdej danej operacji wywozowej przez przelicznik, uzyskany poprzez podzielenie przez 92 uzysku wywożonego cukru surowego, obliczonego zgodnie z załącznikiem I;
 - c) maksymalna kwota określona w ust. 3 lit. c), ustalona w oparciu o procedurę przetargową, nie może przekroczyć 92 % maksymalnej kwoty ustalonej w tym samym czasie dla cukru białego na mocy niniejszego ustępu.

Artykuł 29

1. Refundacja za produkty niedenaturowane wymienione w art. 1 ust. 1 lit. c) wywożone bez dalszego przetworzenia jest ustalana każdego miesiąca przy uwzględnieniu:
 - a) ceny melasy wykorzystanej do obliczenia dochodu ze sprzedaży melasy przez wytwórców cukru na potrzeby ustanowienia podstawowej ceny za buraki cukrowe dla danego roku gospodarczego;
 - b) cen i potencjalnych rynków zbytu melasy na rynku Wspólnoty;
 - c) notowań lub cen zarejestrowanych dla melasy na rynku światowym, oraz
 - d) aspektów gospodarczych proponowanego wywozu.

Jednakże można zaprzestać ustalania w regularnych odstępach czasu zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2, jeżeli zostanie stwierdzone, że nie występują żadne nadwyżki melasy we Wspólnocie na wywóz po cenach panujących na rynku światowym. W takim przypadku nie przyznaje się żadnych refundacji.

2. W wyjątkowych okolicznościach kwota refundacji może zostać ustalona w oparciu o procedurę przetargową w odniesieniu do określonych ilości oraz określonych obszarów Wspólnoty. Celem procedury przetargowej jest określenie kwoty refundacji.

Właściwe organy danych Państw Członkowskich zorganizują procedurę przetargową w oparciu o zezwolenie ustanawiające zasady, jakie powinny być przestrzegane, które muszą gwarantować równy dostęp wszystkim osobom mającym siedzibę we Wspólnocie.

Artykuł 30

1. Podstawowa kwota refundacji jest ustalana każdego miesiąca dla produktów niedenaturowanych wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. d), wywożonych bez dalszego przetworzenia. Jednakże można zaprzestać ustalania w regularnych odstępach czasu zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2, jeżeli regularne ustalanie refundacji do cukru białego bez dalszego przetworzenia jest zawieszane. W takim przypadku nie przyznaje się żadnych refundacji.
2. Podstawowa kwota refundacji do produktów określonych w ust. 1, z wyjątkiem sorbozy, jest równa jednej setnej kwoty otrzymanej przy uwzględnieniu:
 - a) różnicy między ceną interwencyjną w odniesieniu do cukru białego dla obszaru Wspólnoty o największej nadwyżce w miesiącu, dla którego ustalana jest kwota podstawowa, a notowaniami lub cenami za cukier biały odnotowanymi na rynku światowym;
 - b) konieczności znalezienia równowagi między:
 - wykorzystaniem wspólnotowych produktów podstawowych w produkcji przetworzonych towarów na wywóz do państw trzecich, oraz
 - wykorzystaniem produktów z państw trzecich sprowadzonych w ramach uzgodnień dotyczących procesu uszlachetniania czynnego.
3. W przypadku sorbozy podstawowa kwota refundacji jest równa podstawowej kwocie refundacji minus jedna setna obowiązującej refundacji produkcyjnej.
4. Stosowanie podstawowej kwoty refundacji może zostać ograniczone do szczególnych produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. d).

Artykuł 31

W zakresie niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru, Komisja może zabronić całkowicie lub częściowo stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego produktów wymienionych w art. 1 ust. 1, zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2.

Artykuł 32

1. Ogólne zasady interpretowania nomenklatury scalonej oraz specjalne zasady dotyczące jej stosowania stosują się do klasyfikacji taryfowej produktów objętych niniejszym rozporządzeniem; nomenklatura taryfowa wynikająca ze stosowania niniejszego rozporządzenia zostaje włączona do wspólnej taryfy celnej.

2. Jeśli niniejsze rozporządzenie lub zasady przyjęte stosownie do niniejszego rozporządzenia nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zakazuje się:

- a) nakładania jakiegokolwiek opłaty o działaniu równoważnym jak należności celne;
- b) stosowania ograniczeń ilościowych lub środków o równoważnym działaniu.

Artykuł 33

1. W przypadku gdy cena cukru na rynku światowym jest wyższa niż cena interwencyjna, można zastosować wywozową opłatę wyrównawczą w odniesieniu do danego cukru. Taka opłata jest obowiązkowa, gdy cena CIF cukru białego lub surowego jest wyższa niż cena interwencyjna plus 10 %.

Wywozowa opłata wyrównawcza może zostać określona w oparciu o procedurę przetargową. W przeciwnym razie naliczoną opłatą jest opłata obowiązująca w dniu wywozu.

2. W przypadku gdy cena CIF cukru białego lub surowego jest wyższa niż cena interwencyjna plus 10 %. Rada może podjąć decyzję, stanowiąc na wniosek Komisji zgodnie z procedurą głosowania ustanowioną w art. 37 ust. 2 Traktatu, o przyznaniu subsydium przywozowego dla danego produktu.

W przypadku stwierdzenia, że dostawy dostępne we Wspólnocie nie są wystarczające do:

- a) zaspokojenia potrzeb we Wspólnocie
- lub

- b) zaspokojenia potrzeb głównego regionu spożycia we Wspólnocie,

Rada podejmuje decyzję, stanowiąc na wniosek Komisji zgodnie z procedurą głosowania ustanowioną w art. 37 ust. 2 Traktatu, o przyznaniu subsydium przywozowego oraz o ustanowieniu zasad jego wykonania. Zasady takie określają w szczególności ilość cukru białego lub surowego objętego subsydem, okres trwania subsydium oraz, jeśli jest to właściwe importujące regiony.

3. Następujące są ustanowione zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2:

- a) ceny CIF określone w ust. 1 i 2;
- b) wywozowe opłaty wyrównawcze ustalone w oparciu o procedurę przetargową;
- c) inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu.

W przypadku produktów określonych w art. 1 ust. 1 lit. b), c), d), f), g) i h), można przyjąć przepisy podobne do zawartych w ust. 1 i 2, zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2.

4. Kwoty inne niż te określone w ust. 3, wynikające ze stosowania niniejszego artykułu, zostają ustalone przez Komisję.

Artykuł 34

1. Jeżeli przywóz lub wywóz powoduje lub stanowi groźbę poważnych zakłóceń na rynku Wspólnoty w odniesieniu do jednego lub większej liczby produktów wymienionych w art. 1, które to zakłócenia mogą zagrozić osiągnięciu celów ustanowionych w art. 33 Traktatu, można podjąć właściwe środki w handlu z państwami trzecimi do momentu ustania takich zakłóceń lub groźby zakłóceń.

Rada, stanowiąc zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 37 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady wykonania niniejszego ustępu oraz określa przypadki i granice, w ramach których Państwa Członkowskie mogą podjąć środki ochronne.

2. Jeżeli wystąpi sytuacja określona w ust. 1, Komisja podejmuje decyzję dotyczącą niezbędnych środków, na wniosek Państwa Członkowskiego albo z własnej inicjatywy; Państwa Członkowskie są powiadamiane o środkach, które są stosowane niezwłocznie. Komisja podejmuje decyzję na wniosek Państwa Członkowskiego w ciągu trzech dni roboczych od momentu jego otrzymania.

3. Środki, co do których Komisja podjęła decyzję, mogą zostać przedłożone Radzie przez każde Państwo Członkowskie w ciągu trzech dni roboczych od dnia, w którym o nich powiadomiono. Rada zbiera się niezwłocznie. Stanowiąc większością kwalifikowaną, może ona zmienić lub uchylić dane środki.

4. Niniejszy artykuł stosuje się zgodnie ze wspólnotowymi zobowiązaniami wynikającymi z porozumień zawartych na mocy art. 300 ust. 2 Traktatu.

ROZDZIAŁ 2

Ustalenia dotyczące preferencji przywozowych

Artykuł 35

Artykuł 36, 37 i 38 stosuje się do cukru trzcinowego, zwanego dalej „cukrem preferencyjnym”, objętego kodem CN 1701, pochodzącego z państw wymienionych w załączniku VI oraz przywożonego do Wspólnoty na mocy:

- a) protokołu 3 do załącznika IV do Umowy o Partnerstwie AKP-WE;
- b) Umowy w sprawie trzciny cukrowej zawartej między Wspólnotą Europejską a Republiką Indii.

Artykuł 36

W przypadku gdy jakość cukru preferencyjnego przywożonego na mocy art. 35 oraz nabywanego przez agencje interwencyjne lub też innych przedstawicieli wyznaczonych przez Wspólnotę odbiega od jakości standardowej, należy dostosować ceny gwarantowane przy pomocy podwyższenia czy też obniżenia ceny.

Artykuł 37

1. Żadne należności przywozowe nie stosują się do przywozu cukru preferencyjnego na mocy art. 35.
2. Cukier preferencyjny nie korzysta z żadnych odstępstw od zakazów określonych w art. 32 ust. 2.

Artykuł 38

1. Dla lat gospodarczych 2001/2002–2005/2006, pomoc dostosowawcza jest przyznawana jako środek interwencyjny w przemyśle rafinującym preferencyjny surowy cukier trzcinowy przywożony do Wspólnoty w tym celu na mocy art. 35.

2. Pomoc określona w ust. 1, może zostać przyznana wyłącznie dla ilości kwalifikujących się na mocy art. 35, które są poddawane rafinacji na cukier biały w zakładach rafinacyjnych, określonych w art. 7 ust. 4. Pomoc dla produkcji danego cukru białego wynosi 0,10 EUR na 100 kilogramów, wyrażonego w cukrze białym.

3. W okresie wskazanym w ust. 1, dodatkowa podstawowa pomoc w wysokości 0,10 EUR na 100 kilogramów, wyrażona w cukrze białym, jest przyznawana w celu umożliwienia zakładom rafinacyjnym, określonym w art. 7 ust. 4, dokonania rafinacji surowego cukru trzcinowego wyprodukowanego we francuskich departamentach zamorskich, zmierzając do przywrócenia równowagi cenowej między takim cukrem a cukrem preferencyjnym.

4. Pomoc dostosowawcza oraz pomoc dodatkowa mogą zostać dostosowane, tak aby uwzględniły tendencje gospodarcze w sektorze cukru, w szczególności marże w przemyśle wytwórczym i rafinacyjnym.

5. Na mocy art. 7 ust. 4 akapit drugi oraz warunków, które zostaną określone, system pomocy przewidzianej w ust. 1–3 niniejszego artykułu może zostać rozszerzony na cukier surowy wyprodukowany z buraków zebranych we Wspólnocie oraz poddany rafinacji w zakładach rafinacyjnych określonych w art. 7.

6. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w szczególności dostosowań, określonych w ust. 4, zostaną przyjęte zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2.

Artykuł 39

1. Podczas okresu wskazanego w art. 38 ust. 1, w celu zapewnienia odpowiednich dostaw do wspólnotowych zakładów rafinacyjnych, określonych w art. 7 ust. 4, należy nałożyć zredukowaną stawkę celną, zwaną dalej „cłem specjalnym”, na przywóz surowego cukru trzcinowego zwanego następnie „specjalnym cukrem preferencyjnym”, pochodzącego z państw, określonych w art. 35 oraz innych państw, z którymi zawarto umowy, oraz z zastrzeżeniem warunków tam ustanowionych, w szczególności minimalnej ceny kupna płaconej przez zakłady rafinacyjne.

2. Do celów ust. 1 oraz bez uszczerbku dla ust. 5, domniemane maksymalne zapotrzebowanie na rok gospodarczy, wyrażone w cukrze białym, przemysłu rafinacyjnego w:

a) Finlandii	wynosi 59 925 ton;
b) kontynentalnej Francji	wynosi 296 627 ton;
c) kontynentalnej Portugalii	wynosi 291 633 ton;
d) Zjednoczonym Królestwie	wynosi 1 128 581 ton.

3. Bez uszczerbku dla ust. 5, ilości cukru surowego trzcinowego i cukru surowego buraczanego zebranych we Wspólnocie dostępnych dla przemysłu rafinacyjnego, z lub bez rozróżnienia pochodzenia, zostaną określone na podstawie wyczerpującej wspólnotowej prognozy bilansu dostaw cukru surowego dla każdego roku gospodarczego lub części roku gospodarczego. Bilans taki może być korygowany w czasie roku gospodarczego.

Do celów określenia takich ilości, ilościami cukru z francuskich departamentów zamorskich i ilościami cukru preferencyjnego przeznaczonego do bezpośredniego spożycia umieszczanymi w każdym bilansie są ilości określone dla roku gospodarczego 1994/1995, pomniejszone o prognozę lokalnego spożycia we francuskich departamentach zamorskich w czasie danego roku gospodarczego. Jeżeli bilans wskazuje, że kwoty dostępne będą niewystarczające do sprostania maksymalnym potrzebom określonym w ust. 2, należy ustanowić niezbędne środki w celu umożliwienia danym Państwom Członkowskim przywozu brakujących ilości jako specjalnego cukru preferencyjnego na mocy umów dotyczących przywozu po specjalnej stawce celnej, przewidzianej w umowach określonych w ust. 1.

4. Z wyjątkiem przypadków działania siły wyższej, gdy szacowane maksymalne potrzeby Państwa Członkowskiego ustanowione w ust. 2 lub po skorygowaniu na mocy ust. 5 zostają przekroczone, kwota odpowiadająca pełnej obowiązującej stawce celnej dla danego roku gospodarczego zostaje naliczona od ilości równej przekroczeniu, zwiększonej o pomoc, określoną w art. 38 oraz, a jeśli to właściwe, o najwyższą dodatkową stawkę celną odnotowaną w czasie takiego roku gospodarczego.

Jednakże w przypadku surowego cukru preferencyjnego oraz gdy dokonano przeglądu na mocy ust. 5, ilości przekraczające skorygowane, domniemane maksymalne potrzeby w ramach limitu ilości ustanowionego w ust. 2, mogą zostać sprzedane agencjom interwencyjnym na warunkach określonych w art. 36, o ile nie mogą zostać wprowadzone do obrotu we Wspólnocie.

5. W przypadku gdy stosuje się art. 10 ust. 3, 4, 5 i 6, suma szacowanych, maksymalnych potrzeb, określonych w ust. 2 niniejszego artykułu, jest obniżana dla danego roku gospodarczego o ilość równą sumie specjalnego cukru preferencyjnego potrzebnego do pokrycia domniemanych, maksymalnych potrzeb określonych na mocy ust. 3 niniejszego artykułu, oraz obniżana o taki sam procent, jaki został zastosowany do sumy podstawowych ilości A dla cukru wspólnotowego na mocy art. 10 ust. 5.

Takie obniżenie maksymalnych potrzeb jest rozdzielane między dane Państwa Członkowskie, aby odzwierciedlić stosunek między ilością ustaloną dla każdego z nich w ust. 2, a sumą ilości ustaloną w niniejszym ustępie.

6. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w szczególności dotyczące wykonania i administrowania umowami określonymi w ust. 1, są przyjmowane zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2.

TYTUŁ III

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 40

Można podjąć wszelkie środki niezbędne w celu zapobieżenia zakłóceniom na rynku cukru spowodowanym zmianami poziomów cen przy przejściu z jednego roku gospodarczego do drugiego lub podczas jednego roku gospodarczego, zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2.

Artykuł 41

Państwa Członkowskie i Komisja przekazują sobie wzajemnie informacje niezbędne do wykonania niniejszego rozporządzenia.

Zasady odnoszące się do przekazywania i rozpowszechniania takich informacji są przyjmowane zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2.

Artykuł 42

1. Komisja jest wspomagana przez Komitet Zarządzający ds. Cukru (zwany dalej „Komitetem”).
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu, stosuje się art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE. Okres wskazany w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na jeden miesiąc.
3. Komitet przyjmuje regulamin wewnętrzny.

Artykuł 43

Komitet może rozważyć wszelkie inne kwestie wniesione przez jego przewodniczącego z jego lub jej własnej inicjatywy lub na wniosek przedstawiciela Państwa Członkowskiego.

Artykuł 44

Towary wymienione w art. 1 ust. 1, które są wytwarzane lub otrzymywane z produktów nie objętych art. 23 ust. 2 oraz art. 24 Traktatu nie są dopuszczane do swobodnego obrotu w ramach Wspólnoty.

Artykuł 45

Artykuł 87, 88 i 89 Traktatu stosują się do produkcji i handlu produktami wymienionymi w art. 1 ust. 1, chyba że niniejsze rozporządzenie stanowi inaczej

Artykuł 46

1. Udziela się Włochom upoważnienia na przyznanie pomocy dostosowawczej, która nie może przekroczyć 5,43 EUR za 100 kilogramów cukru białego producentom buraków cukrowych oraz, gdy sytuacja tego wymaga, producentom cukru za produkcję odpowiadającej ilości cukru wytworzonej w ramach kwot A i B każdego przedsiębiorstwa produkującego cukier w następujących regionach: Abruzja, Molise, Apulia, Sycylia, Kampania, Basilicata, Kalabria i Sycylia.
2. Jednakże w przypadku gdy wystąpią nadzwyczajne okoliczności związane z realizowanymi planami restrukturyzacyjnymi przemysłu cukrowniczego w tych regionach, Włochy mogą, stosownie do danego roku gospodarczego, dostosować pomoc określoną w ust. 1. Przy stosowaniu art. 87, 88 i 89 Traktatu, Komisja określi w szczególności czy taka pomoc jest zgodna z planami restrukturyzacyjnymi.

3. Udziela się Hiszpanii upoważnienia na przyznanie pomocy dostosowawczej, która nie może przekroczyć 7,25 EUR za 100 kilogramów cukru białego, producentom trzciny cukrowej znajdującym się na jej terytorium przy produkcji odpowiadającej ilości cukru wytworzonej w ramach kwot A i B, każdego przedsiębiorstwa produkującego cukier z trzciny.
4. Udziela się Portugalii upoważnienia na przyznanie pomocy dostosowawczej, która nie może przekroczyć 3,11 EUR za 100 kilogramów cukru białego producentom buraków cukrowych znajdującym się na kontynentalnej części jej terytorium przy produkcji odpowiadającej ilości cukru wytworzonej w ramach kwot A i B każdego przedsiębiorstwa produkującego cukier.
5. Udziela się Finlandii upoważnienia na przyznanie ryczałtowego zwrotu kosztów składowania cukru C przeniesionego zgodnie z art. 14. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego ustępu są przyjmowane zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2.
6. Dane Państwa Członkowskie przedkładają Komisji środki podjęte dla każdego roku gospodarczego stosownie do ust. 1–5.
7. Niniejszy artykuł stosuje się w odniesieniu do lat gospodarczych od 2001/2002 do 2005/2006.

Artykuł 47

1. W odniesieniu do działalności rolniczej podlegającej zakresowi niniejszego rozporządzenia, Państwa Członkowskie podejmą takie środki odnoszące się do środowiska, jakie uważają za właściwe mając na względzie sytuację wykorzystywanych użytków rolnych oraz sytuację, która odzwierciedla potencjalne oddziaływanie takiej działalności na środowisko. Środki takie są ustanawiane zgodnie z wymaganiami środowiskowymi uwzględniającymi warunki topograficzne, glebowe i klimatyczne na danych obszarach, gospodarkę nawadniającą oraz płodozmian jak również metody uprawy mogące polepszyć stan środowiska. Jeżeli jest to konieczne, Państwa Członkowskie, przestrzegając postanowień art. 87, 88 i 89 Traktatu, wspierają producentów rolnych w sektorze cukru przy pomocy programów badawczych przeznaczonych do opracowania metod uprawy bardziej przyjaznych środowisku, oraz przy pomocy publikacji wyników takich programów badawczych.
2. Państwa Członkowskie ustanawiają odpowiednie kary proporcjonalne do wagi konsekwencji środowiskowych wynikających z niespełnienia wymagań środowiskowych, określonych w ust. 1.
3. Państwa Członkowskie przedstawiają Komisji, do dnia 30 czerwca 2002 r., sprawozdanie dotyczące sytuacji w zakresie środowiska w odniesieniu do produkcji rolnej w sektorze cukru oraz dotyczące wpływu środków krajowych przyjętych na mocy ust. 1 i 2.

TYTUŁ IV

PRZEPISY PRZEJŚCIOWE I KOŃCOWE

Artykuł 48

Saldo pozostałe z zastosowanego systemu w celu wyrównania kosztów składowania w czasie roku gospodarczego 2000/2001 na mocy rozporządzenia (WE) nr 2038/1999, zostanie odliczone, jeżeli jest ono ujemne, lub dodane, jeżeli jest ono dodatnie, na mocy systemu określonego w art. 15 i 16 niniejszego rozporządzenia dla roku gospodarczego 2001/2002.

W przypadku cukru znajdującego się w składach w dniu 30 czerwca 2001 r. w ramach systemu w celu wyrównania kosztów składowania przewidzianego w rozporządzeniu (WE) nr 2038/1999, datą zbycia w celach pobrania opłaty za składowanie jest dzień 30 czerwca 2001 r.

Artykuł 49

Rozporządzenia (WE) nr 2038/1999, (EWG) nr 206/68, (EWG) nr 431/68, (EWG) nr 447/68, (EWG) nr 2049/69, (EWG) nr 793/72, (EWG) nr 741/75, (EWG) nr 1358/77, (EWG) nr 1789/81, (EWG) nr 193/82, (EWG) nr 1010/86 oraz (EWG) nr 2225/86 niniejszym tracą moc.

Odniesienia do rozporządzeń (WE) nr 2038/1999, (EWG) nr 206/68, (EWG) nr 431/68, (EWG) nr 793/72, (EWG) nr 741/75 oraz (EWG) nr 193/82 należy odczytywać jako odniesienia do niniejszego rozporządzenia zgodnie z tabelą korelacji znajdującą się w załączniku VII.

Artykuł 50

1. Komisja może podjąć wszelkie środki przejściowe wymagane do zapewnienia sprawnego przejścia od uregulowań obowiązujących dla roku gospodarczego 2000/2001 do uregulowań wprowadzonych na mocy niniejszego rozporządzenia, zgodnie z procedurą, określoną w art. 42 ust. 2. Środki te mogą stanowić odstępstwo od niniejszego rozporządzenia.
2. Na podstawie badań Komisji dotyczących sytuacji rynkowej, wszelkich aspektów systemu kwot, cen, stosunków branżowych oraz analizy wzrostu konkurencji, wynikających z międzynarodowych zobowiązań Unii Europejskiej, Komisja przedłoży sprawozdanie na początku 2003 r., wraz z ewentualnymi odpowiednimi wnioskami.

Artykuł 51

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od roku gospodarczego 2001/2002.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 19 czerwca 2001 r.

W imieniu Rady
M. WINBERG
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Punkt I

JAKOŚĆ STANDARDOWA CUKRU BIAŁEGO

1. Cukier biały o jakości standardowej charakteryzuje się następującymi właściwościami:
 - a) posiada solidną, dobrą i handlową jakość; jest suchy, w jednorodnych granulowanych kryształkach, sypki;
 - b) minimalna polaryzacja 99,7°;
 - c) maksymalna zawartość wilgoci 0,06 %;
 - d) maksymalna zawartość cukru inwertowanego 0,04 %;
 - e) liczba punktów określonych w oparciu o ust. 2 nie przekracza ogółem 22, ani też:
 - 15 w odniesieniu do zawartości popiołu,
 - 9 w odniesieniu do typu barwnego określonego przy zastosowaniu metody Instytutu Technologii Rolniczych Brunszwik, zwanej dalej „metodą Brunszwik”,
 - 6 w odniesieniu do barwienia roztworu określonego przy zastosowaniu metody Międzynarodowej Komisji ds. Unifikacji Metod Analizy Cukru, zwanej dalej „metodą ICUMSA”.
2. Jeden punkt odpowiada:
 - a) 0,0018 % zawartości popiołu określonej przy zastosowaniu metody ICUMSA przy 28° Brix;
 - b) 0,5 jednostki typu barwnego określonego przy zastosowaniu metody Brunszwik;
 - c) 7,5 jednostki barwienia roztworu określonego, przy zastosowaniu metody ICUMSA.
3. Metodami oznaczania czynników, określonych w ust. 1, są metody stosowane do oznaczania takich czynników w oparciu o środki interwencyjne.

Punkt II

JAKOŚĆ STANDARDOWA CUKRU SUROWEGO

1. Jako cukier surowy o jakości standardowej określa się cukier o uzysku 92 %.
2. Uzysk cukru surowego buraczanego jest obliczany poprzez odjęcie od stopnia polaryzacji takiego cukru:
 - a) jego procentowej zawartości popiołu pomnożonej przez cztery;
 - b) jego procentowej zawartości cukru inwertowanego pomnożonej przez dwa;
 - c) cyfry 1.
3. Uzysk cukru surowego trzcinowego jest obliczany poprzez odjęcie liczby 100 od stopnia polaryzacji takiego cukru pomnożonej przez dwa.

ZAŁĄCZNIK II

JAKOŚĆ STANDARDOWA BURAKÓW CUKROWYCH

Jakość standardowa buraków jest:

- a) solidną i dobrą jakością handlową;
- b) posiada zawartość cukru wynoszącą 16 % w punkcie przyjęcia.

ZAŁĄCZNIK III

WARUNKI ZAKUPU BURAKÓW

Punkt I

Do celów niniejszego załącznika:

- 1) Umawiające się Strony oznaczają:
 - a) wytwórców cukru, zwanych dalej „wytwórcami”;
 - b) sprzedawców buraków, zwanych dalej „sprzedawcami”;
- 2) umowa oznacza umowę zawartą między sprzedawcą a wytwórcą na dostawę buraków do produkcji cukru;
- 3) porozumienie branżowe oznacza:
 - a) porozumienie zawarte na szczeblu Wspólnoty, przed zawarciem jakiegokolwiek umowy, między grupą krajowych organizacji zrzeszających wytwórców z jednej strony, a grupą krajowych organizacji zrzeszających sprzedawców z drugiej strony;
 - b) porozumienie zawarte przed zawarciem jakiegokolwiek umowy między wytwórcami lub organizacją zrzeszającą wytwórców uznaną przez dane Państwo Członkowskie z jednej strony, a stowarzyszeniem sprzedawców uznanym przez dane Państwo Członkowskie z drugiej strony;
 - c) prawo spółek oraz prawo spółdzielcze, w zakresie w jakim regulują one dostawy buraków cukrowych przez udziałowców lub członków spółki lub spółdzielni produkującej cukier;
 - d) w przypadku braku porozumienia określonego w lit. a) lub b), uzgodnienia istniejące przed zawarciem jakiegokolwiek umowy między wytwórcami a sprzedawcami, pod warunkiem że sprzedawcy, którzy akceptują dany układ dostarczają co najmniej 60 % wszystkich buraków kupowanych przez wytwórcę do produkcji cukru w jednej lub większej ilości fabryk.

Punkt II

1. Umowy są sporządzane w formie pisemnej w odniesieniu do określonej ilości buraków.
2. Umowy określają możliwość dostawy dodatkowych ilości buraków oraz określają warunki takich dostaw.

Punkt III

1. Niniejszy punkt stosuje się wyłącznie, gdy ma zastosowanie art. 19 niniejszego rozporządzenia.
2. Umowy wskazują ceny zakupu w odniesieniu do ilości buraków, określonych w pierwszej części art. 19 ust. 1 niniejszego rozporządzenia. W przypadku ilości, określonych w art. 19 ust. 1 lit. a) i b), ceny takie nie mogą być niższe niż cena minimalna za buraki określone w art. 4 niniejszego rozporządzenia mająca zastosowanie na danym obszarze produkcji.
3. Umowy ustanawiają określoną zawartość cukru w burakach. Zawierają one skalę przeliczeniową wskazującą różne zawartości cukru oraz współczynniki służące do przeliczania ilości dostarczonych buraków w ilości odpowiadające zawartości cukru wskazanej w umowie.

Skala jest oparta na uzyskach odpowiadających różnym zawartościom cukru.

4. W przypadku gdy sprzedawca podpisał umowę z wytwórcą na dostawy buraków określonych w pierwszej części art. 19 ust. 1 niniejszego rozporządzenia oraz lit. a), wszystkie dostawy dokonane przez takiego sprzedawcę, przeliczone na mocy powyższego ust. 3, są uważane za dostawy w rozumieniu pierwszej części powyżej wspomnianego art. 19 ust. 1 oraz lit. a), aż do osiągnięcia ilości buraków określonej w umowie.
5. Wytwórcy produkujący ilość cukru niższą niż ich podstawowa kwota, z buraków, w odniesieniu do których podpisali umowy przedsięwzięte na dostawy na mocy pierwszej części art. 19 ust. 1 oraz lit. a), rozdzielają ilość buraków odpowiadającą produkcji dodatkowej aż do osiągnięcia ich podstawowej kwoty między sprzedawców, z którymi podpisali umowy przedsięwzięte na dostawy, w rozumieniu pierwszej części powyżej wspomnianego art. 19 ust. 1 oraz lit. a) i b).

Porozumienia branżowe mogą stanowić odstępstwa od niniejszego przepisu.

6. W żadnym przypadku wytwórcą nie może żądać od sprzedawcy zwrotu opłaty produkcyjnej za buraki dostarczone przez sprzedawcę na mocy umowy zawartej w oparciu o pierwszą część art. 19 ust. 1 niniejszego rozporządzenia oraz lit. a).

Punkt IV

1. Umowy zawierają przepisy dotyczące rozłożenia dostaw w czasie oraz normalnego czasu trwania dostaw buraków.
2. Przepisami takimi są przepisy mające zastosowanie w roku gospodarczym 2000/2001, uwzględniając poziom faktycznej produkcji; porozumienia branżowe mogą stanowić odstępstwa od niniejszego przepisu.

Punkt V

1. Umowy przewidują miejsca gromadzenia buraków.
2. W przypadku gdy sprzedawcy i wytwórcy podpisali już umowę na rok gospodarczy 2000/2001, uzgodnione przez nich miejsca gromadzenia dla dostaw podczas tego roku gospodarczego pozostają w mocy; porozumienia branżowe mogą stanowić odstępstwo od niniejszego przepisu.
3. Umowy przewidują, że koszty transportu z miejsc gromadzenia są ponoszone przez wytwórcę, z zastrzeżeniem specjalnych porozumień opartych na zasadach lokalnych lub praktykach stosowanych przed rokiem gospodarczym 2001/2002.
4. Jednakże w Danii, Hiszpanii, Finlandii, Grecji, Irlandii, Portugalii i Zjednoczonym Królestwie, w przypadku gdy buraki są dostarczane franko zakład, umowy przewidują partycypację wytwórców w kosztach transportu oraz określają stosunek procentowy lub kwoty.

Punkt VI

1. Umowy przewidują miejsca odbioru buraków cukrowych.
2. W przypadku gdy sprzedawcy i wytwórcy podpisali już umowę na rok gospodarczy 2000/2001, uzgodnione przez nich miejsca odbioru dla dostaw podczas tego roku gospodarczego pozostają w mocy; porozumienia branżowe mogą stanowić odstępstwa od niniejszego przepisu.

Punkt VII

1. Umowy przewidują, że zawartość cukru zostanie oznaczona przy zastosowaniu metody polarymetrycznej. Próbką buraków jest pobierana w momencie odbioru.
2. Porozumienia branżowe mogą przewidywać pobieranie próbek na innym etapie.

W takich przypadkach umowa przewiduje korektę, aby wyrównać spadek zawartości cukru między momentem odbioru a pobraniem próbki.

Punkt VIII

Umowy przewidują, że waga brutto, tara i zawartość cukru, są określane przy pomocy jednej z następujących procedur:

- a) łącznie, przez wytwórcę i organizację handlową zrzeszającą producentów buraków, jeżeli porozumienie branżowe tak przewiduje;
- b) przez wytwórcę, pod nadzorem organizacji handlowej zrzeszającej producentów buraków;
- c) przez wytwórcę, pod nadzorem eksperta uznanego przez dane Państwo Członkowskie, pod warunkiem że sprzedawca pokrywa koszty z tym związane;
- d) przez wytwórcę, jeżeli zasady lokalne lub praktyki stosowane przed rokiem gospodarczym 2000/2001 tak przewidują.

Punkt IX

1. Umowy przewidują, że sprzedawca otrzyma dodatek do ceny w przypadku gdy:
 - a) ma miejsce wzrost ceny płaconej za buraki przy przejściu z jednego roku gospodarczego do kolejnego; oraz
 - b) wzrost ceny interwencyjnej na cukier, wynikający ze wzrostu ceny płaconej za buraki, nie podlega opłacie za zapasy utrzymywane w momencie przejścia.

Dodatek do ceny jest obliczany w odniesieniu do 100 kilogramów cukru białego poprzez pomnożenie wzrostu określonego w lit. b) akapit pierwszy przez współczynnik będący stosunkiem

— ilości cukru wyprodukowanego w ramach kwoty A i B, nieprzeniesionych na mocy art. 14 niniejszego rozporządzenia, znajdujących się w składach w momencie przejścia

do

— ilości cukru wyprodukowanego przez wytwórcę w czasie poprzedniego roku gospodarczego w ramach maksymalnej kwoty, nieprzeniesionych na mocy art. 14 niniejszego rozporządzenia.

2. Porozumienia branżowe mogą stanowić odstępstwa od ust. 1.

Umowy wymieniają możliwość takich odstępstw.

Punkt X

1. Umowy przewidują, że wytwórcy wykonają jedną lub kilka z następujących czynności w odniesieniu do całej ilości dostarczonych buraków; gdy części takiej ilości podlegają innemu przetworzeniu, umowa powinna nakładać kilka z następujących obowiązków:
 - a) zwrot świeżych wysłodków z wolumenu buraków dostarczonych bezpłatnie sprzedawcy, loco zakład;
 - b) zwrot części takich wysłodków suszonych lub suszonych i melasowanych bezpłatnie sprzedawcy, loco zakład;
 - c) zwrot wysłodków wysuszonych sprzedawcy, loco zakład; w takim przypadku wytwórca może żądać od sprzedawcy pokrycia kosztów suszenia;
 - d) zapłata sprzedawcy kwoty wyrównawczej, uwzględniającej możliwości sprzedaży danych wysłodków.
2. Porozumienia branżowe mogą przewidywać dostawy wysłodków na etapie innym niż etap, określony w ust. 1 lit. a), b) oraz c).

Punkt XI

1. Umowy określają terminy płatności zaliczek oraz terminy płatności ceny zakupu buraków.
2. Terminami takimi są terminy będące w mocy w czasie roku gospodarczego 2000/2001; porozumienia branżowe mogą stanowić odstępstwa od niniejszego przepisu.

Punkt XII

W przypadku gdy umowy ustanawiają zasady obejmujące kwestie, które są przedmiotem niniejszego Załącznika, lub w przypadku gdy zawierają one przepisy regulujące inne kwestie, przepisy i efekty takich umów nie mogą być sprzeczne z niniejszym Załącznikiem.

Punkt XIII

1. Porozumienia branżowe opisane w pkt I.3 lit. b) zawierają klauzule arbitrażowe.
2. W przypadku gdy porozumienia branżowe na szczeblu Wspólnoty, regionalnym lub lokalnym ustanawiają zasady obejmujące kwestie, które są przedmiotem niniejszego rozporządzenia, lub w przypadku gdy zawierają przepisy regulujące inne kwestie, przepisy i skutki takich porozumień nie mogą być sprzeczne z niniejszym Załącznikiem.
3. Takie porozumienia mogą ustanawiać w szczególności:
 - a) zasady odnoszące się do rozdziału między sprzedawców ilości buraków, które wytwórca postanawia zakupić przed zasiewami, do produkcji cukru w ramach limitów podstawowej kwoty;
 - b) zasady rozdziału określone w pkt III.5;
 - c) skalę przeliczeniową, określoną w pkt III.3;
 - d) zasady wyboru oraz dostaw nasion produkowanych odmian buraków;
 - e) minimalną zawartość cukru w dostarczanych burakach;
 - f) wymóg konsultacji między wytwórcą a przedstawicielami sprzedawców przed ustaleniem daty rozpoczęcia dostaw buraków;
 - g) wypłaty premii na rzecz sprzedawców za przedterminowe lub opóźnione dostawy;
 - h) szczegóły dotyczące:
 - części wysłodków, określonych w pkt X.1 lit. b),
 - kosztów, określonych w pkt X.1 lit. c),
 - kwoty wyrównawczej określone w pkt X.1 lit. d);
 - i) usunięcie wysłodków przez sprzedawcę;
 - j) zasady podziału między wytwórcę a sprzedawców jakiegokolwiek różnicy między ceną interwencyjną a faktyczną ceną sprzedaży cukru.

Punkt XIV

W przypadku braku porozumienia branżowego określającego sposób rozdziału między sprzedawców ilości buraków przeznaczonych do produkcji cukru w ramach limitów kwoty podstawowej, które wytwórca chce zakupić przed zasiewami, dane Państwo Członkowskie może samo ustanowić zasady takiego rozdziału.

Zasady takie mogą również przyznawać tradycyjnym sprzedawcom buraków spółdzielni prawa w zakresie dostaw, inne niż te, które są przewidziane na mocy prawa dla członków tych spółdzielni.

ZAŁĄCZNIK IV

SZCZEGÓŁOWE ZASADY TRANSFERU KWOT MIĘDZY FIRMAMI

Punkt I

Państwa Członkowskie przyjmują takie środki, jakie uważają za niezbędne w celu uwzględnienia interesów producentów buraków cukrowych i trzciny cukrowej, gdy kwoty są przydzielane przedsiębiorstwu produkującemu cukier, które posiada więcej niż jedną fabrykę.

Punkt II

1. Bez uszczerbku dla przepisów ust. 2, w przypadku fuzji lub przeniesienia własności przedsiębiorstw produkujących cukier lub przeniesienia własności fabryki, kwoty A i B są dostosowywane w sposób następujący:

- a) w przypadku fuzji przedsiębiorstw produkujących cukier, Państwa Członkowskie przydzielają przedsiębiorstwu powstałemu z połączenia kwotę A oraz kwotę B równą, odpowiednio, sumie kwot A i sumie kwot B przydzielonych przed fuzją danym przedsiębiorstwom produkującym cukier;
- b) w przypadku przeniesienia własności przedsiębiorstwa produkującego cukier, Państwo Członkowskie przydziela kwotę A i kwotę B przeniesionego przedsiębiorstwa przejmującemu przedsiębiorstwu produkującemu cukier lub, jeżeli występuje więcej niż jedno nabywające przedsiębiorstwo, przydział jest dokonywany proporcjonalnie do wykorzystanej produkcji cukru przez każde z nich;
- c) w przypadku przeniesienia własności cukrowni, Państwo Członkowskie obniża kwotę A oraz kwotę B przedsiębiorstwa przenoszącego własność fabryki oraz zwiększa kwotę A i kwotę B przedsiębiorstwa lub przedsiębiorstw produkujących cukier, które zakupiły daną fabrykę, o ilość obniżoną proporcjonalnie do wykorzystanej produkcji.

2. W przypadku gdy kilku producentów buraków cukrowych lub producentów trzciny cukrowej bezpośrednio dotkniętych jednym z działań określonych w ust. 1, wyraźnie wykaże chęć dostarczania swoich buraków lub trzciny przedsiębiorstwu produkującemu cukier, które nie jest stroną takich operacji, Państwo Członkowskie może dokonać przydziału na podstawie produkcji wykorzystanej przez przedsiębiorstwo, któremu producenci zamierzają dostarczać swoje buraki lub trzcinę.

3. W przypadku zamknięcia, w okolicznościach innych niż te określone w ust. 1:

- a) przedsiębiorstwa produkującego cukier;
- b) jednej lub większej liczby fabryk należących do przedsiębiorstwa produkującego cukier,

Państwo Członkowskie może przydzielić część kwot związanych z takim zamknięciem jednemu lub większej liczbie przedsiębiorstw produkujących cukier.

Również w przypadku określonym w lit. b) poprzedniego akapitu, gdy część danych producentów wyraźnie wykaże chęć dostarczania swoich buraków lub trzciny do danego przedsiębiorstwa produkującego cukier, Państwo Członkowskie może przydzielić część kwot odpowiadającą danym burakom lub trzcinie przedsiębiorstwu, któremu ci producenci zamierzają dostarczać swoje produkty.

4. W przypadku odniesienia się do odstępstwa określonego w art. 19 ust. 3 niniejszego rozporządzenia, dane Państwo Członkowskie może żądać od producentów buraków i wytwórców cukru, których dotyczy to odstępstwo, aby zawarli oni w swoich porozumieniach branżowych specjalne klauzule umożliwiające temu Państwu Członkowskiemu stosowanie ust. 2 i 3, w danym przypadku.

5. W przypadku wydzierżawienia fabryki należącej do przedsiębiorstwa produkującego cukier, Państwo Członkowskie może obniżyć kwoty przedsiębiorstwa oddającego fabrykę w dzierżawę oraz przydzielić część, o którą została zmniejszona kwota przedsiębiorstwu, które dzierżawi fabrykę w celu produkcji cukru.

Jeżeli dzierżawa wygasa w okresie trzech lat gospodarczych określonych w pkt V lit. d), dostosowanie kwot na mocy poprzedniego akapitu zostaje unieważnione przez Państwo Członkowskie z mocą wsteczną od dnia, w którym dzierżawa stała się skuteczna. Jednakże jeżeli dzierżawa wygasa na skutek działania siły wyższej, Państwo Członkowskie nie musi unieważniać dostosowania.

6. W przypadku gdy przedsiębiorstwo produkujące cukier nie jest w stanie nadal gwarantować, że wypełni swoje zobowiązania wynikające z przepisów wspólnotowych wobec danych producentów buraków cukrowych lub trzciny cukrowej, lub w przypadku gdy sytuacja taka została stwierdzona przez właściwe władze danego Państwa Członkowskiego, Państwo to może przydzielić, na rok lub więcej lat gospodarczych, tę część danych kwot jednemu lub większej liczbie przedsiębiorstw produkujących cukier proporcjonalnie do wykorzystanej produkcji.

7. W przypadku gdy Państwo Członkowskie przyznaje przedsiębiorstwu produkującemu cukier gwarancje cenowe i gwarancję zbytu w odniesieniu do przetwarzania buraków cukrowych na alkohol etylowy, Państwo Członkowskie może, w porozumieniu z takim przedsiębiorstwem i zainteresowanymi producentami buraków, dokonać rozdziału całości lub części kwot na produkcję cukru między jedno lub większą liczbę przedsiębiorstw w odniesieniu do jednego roku lub więcej lat gospodarczych.

Punkt III

W przypadku fuzji lub przeniesienia własności przedsiębiorstw produkujących izoglukozę, przeniesienie własności fabryki produkującej izoglukozę lub zamknięcia jednego lub większej liczby przedsiębiorstw produkujących izoglukozę czy też jednej lub większej liczby fabryk należących do takiego przedsiębiorstwa, Państwo Członkowskie może przydzielić dane kwoty na produkcję izoglukozy jednemu lub większej liczbie innych przedsiębiorstw, bez względu na to czy posiadają jakąkolwiek kwotę produkcyjną.

Punkt IV

Środki podjęte zgodnie z pkt II i III nabierają mocy wyłącznie, gdy:

- a) uwzględniono interesy każdej z zainteresowanych stron; oraz
- b) dane Państwo Członkowskie uważa, że środki takie poprawią strukturę sektorów buraczanego, trzcinowego oraz produkcji cukru; oraz
- c) dotyczą one przedsiębiorstw znajdujących się w tym samym regionie w rozumieniu art. 11 ust. 2 niniejszego rozporządzenia.

Punkt V

Do celów niniejszego załącznika:

- a) „fuzja przedsiębiorstw” oznacza połączenie dwóch lub większej liczby przedsiębiorstw w jedno przedsiębiorstwo;
- b) „przeniesienie własności przedsiębiorstwa” oznacza przeniesienie lub przejęcie majątku przedsiębiorstwa posiadającego kwoty przez jedną lub większą liczbę przedsiębiorstw;
- c) „sprzedaż fabryki” oznacza przeniesienie własności jednostki produkcyjnej, włączając w to całą instalację niezbędną do produkcji danego produktu, na jedno lub większą liczbę przedsiębiorstw, powodujące częściowe lub całkowite przejęcie produkcji przedsiębiorstwa dokonującego przeniesienia własności;
- d) „dzierżawa fabryki” oznacza umowę dzierżawy jednostki produkcyjnej, włączając w to całą instalację niezbędną do produkcji cukru, mając na celu jej funkcjonowanie, zawartą na okres co najmniej trzech kolejnych lat gospodarczych, której to strony umowy zobowiązują się nie rozwiązywać przed końcem trzeciego roku gospodarczego, z przedsiębiorstwem znajdującym się w tym samym regionie, w rozumieniu art. 11 ust. 2 niniejszego rozporządzenia, co dana fabryka, jeżeli przedsiębiorstwo, które dzierżawi fabrykę, po uzyskaniu skuteczności dzierżawy, może być uważane w odniesieniu do całej swojej produkcji jako przedsiębiorstwo produkujące wyłącznie cukier.

Punkt VI

Środki określone w punkcie II oraz III są skuteczne, jeżeli zamknięcie przedsiębiorstwa lub fabryki, fuzja lub przeniesienie własności ma miejsce:

- a) między dniem 1 lipca a dniem 31 stycznia następnego roku, dla bieżącego roku gospodarczego;
- b) między dniem 1 lutego a dniem 30 czerwca tego samego roku, dla następnego roku gospodarczego.

Punkt VII

W przypadku gdy Państwo Członkowskie stosuje art. 12 ust. 2 niniejszego rozporządzenia, przydziela ono dostosowane kwoty przed dniem 1 marca mając na celu ich stosowanie w kolejnym roku gospodarczym.

Punkt VIII

W przypadku gdy mają zastosowanie pkt II i III, Państwa Członkowskie informują Komisję o dostosowanych kwotach A i B nie później niż 15 dni po upływie okresów określonych w pkt VI.

Punkt IX

Do celu przenoszenia kwot we Włoszech, Hiszpanii i francuskich departamentach zamorskich na mocy planów restrukturyzacyjnych, w sposób określony w art. 12 ust. 2 akapit drugi niniejszego rozporządzenia, grupa przedsiębiorstw produkujących cukier, posiadająca powiązania techniczne, gospodarcze i strukturalne oraz odpowiedzialna wspólnie za swoje zobowiązania na mocy przepisów wspólnotowych, w szczególności w odniesieniu do plantatorów buraków i trzciny, może być uważana jako przedsiębiorstwo produkujące cukier.

ZAŁĄCZNIK V

Kod CN	Wyszczególnienie
ex 0403	Maślanka, mleko zsiadłe i śmietanka kwaśna, jogurt, kefir i inne sfermentowane lub zakwaszone mleko i śmietana, zarówno zagęszczone jak i zawierające dodatek cukru albo innego środka słodzącego lub aromatycznego, lub zawierające dodatek owoców, orzechów lub kakao:
0403 10	– Jogurt;
0403 10 51- 0403 10 99	Aromatyzowane lub zawierające dodatek owoców, orzechów lub kakao
0403 90	– Pozostałe;
0403 90 71- 0403 90 99	– – Aromatyzowane lub zawierające dodatek owoców, orzechów lub kakao
ex 0710	– Warzywa (niegotowane lub gotowane na parze albo w wodzie), mrożone:
0710 40 00	– Kukurydza cukrowa
ex 0711	– Warzywa zakonserwowane tymczasowo (na przykład przez gazowy ditlenek siarki, w solance, w wodzie siarkowej lub w innych roztworach konserwujących), ale nienadające się w tym stanie do bezpośredniego spożycia:
0711 90	– Pozostałe warzywa; mieszanki warzyw:
	– – Warzywa:
0711 90 30	– Kukurydza cukrowa:
1702 50 00	Fruktoza chemicznie czysta
ex 1704	Wyroby cukiernicze (łącznie z białą czekoladą), niezawierające kakao, z wyjątkiem wyciągu z lukrecji występującej w pozycji 1704 90 10
1806	Czekolada i inne preparaty spożywcze zawierające kakao
ex 1901	Ekstrakt słodowy; preparaty spożywcze z mąki, grysiku, skrobi lub z ekstraktu słodowego, niezawierające kakao lub zawierające w masie mniej niż 40 % kakao obliczone według całkowicie odtłuszczonej bazy, niewskazane gdzie indziej, ani niewłączone, preparaty spożywcze z towarów objętych pozycjami 0401-0404, niezawierające kakao lub zawierające w masie mniej niż 5 % kakao obliczone według całkowicie odtłuszczonej bazy, niewskazane gdzie indziej, ani niewłączone:
1901 10 00	– Preparaty dla niemowląt, przygotowane do sprzedaży detalicznej
1901 20 00	– Mieszanki i ciasta do wytworzenia wyrobów piekarniczych z pozycji 1905
1901 90	– Pozostałe:
	– – Pozostałe:
1901 90 99	– – – Pozostałe
ex 1902	Makarony, również gotowane lub nadziewane (mięsem lub innymi substancjami) lub przygotowane inaczej, takie jak spaghetti, rurki, nitki, lasagne, gnocchi, ravioli, cannelloni; kuskus, przygotowany lub nie:
1902 20	– Makarony nadziewane, (również gotowane lub inaczej przygotowane):
	– – Pozostałe
1902 20 91	– – – Gotowane
1902 20 99	– – – Pozostałe
1902 30	– Pozostałe makarony
1902 40	– Kuskus:
1902 40 90	– – Pozostałe

Kod CN	Wyszczególnienie
1904	Przetwory spożywcze otrzymane przez spęcznianie lub prażenie zbóż lub produktów zbożowych (na przykład, płatki kukurydziane); zboża (inne niż kukurydza) w postaci ziarna lub w postaci płatków lub inaczej przetworzonego ziarna (z wyjątkiem mąki i grysiku), wstępnie obgotowane lub inaczej przygotowane, niewskazane gdzie indziej, ani niewłączone:
ex 1905	Chleb, bułki, pieczywo cukiernicze, ciasta i ciastka, herbatniki (biskwity) i pozostałe wyroby piekarskie, nawet zawierające kakao, opłatki sakralne, puste kapsułki stosowane do celów farmaceutycznych, wafle wytłaczane, papier ryżowy i podobne wyroby:
1905 10 00	– Chleb chrupki
1905 20	– Piernik z dodatkiem imbiru i podobne
1905 30	– Słodkie herbatniki (biskwity); wafle i opłatki
1905 40	– Sucharki, tosty z chleba i podobne tosty
1905 90	– Pozostałe: – – Pozostałe:
1905 90 40	– – – Wafle i opłatki o zawartości wody powyżej 10 %
1905 90 45	– – – Herbatniki (biskwity)
1905 90 55	– – – Produkty wytłaczane lub ekspandowane, pikantne lub solone
1905 90 60	Z dodatkiem środka słodzącego
1905 90 90	Pozostałe
ex 2001	Warzywa, owoce, orzechy i pozostałe jadalne części roślin, przetworzone lub zakonserwowane za pomocą octu lub kwasu octowego:
2001 90	– Pozostałe:
2001 90 30	– – Kukurydza cukrowa (<i>Zea mays var. saccharata</i>)
2001 90 40	– – – Pochrzyn, słodkie ziemniaki i podobne jadalne części roślin, zawierające w masie 5 % lub więcej skrobi
ex 2004	Pozostałe warzywa przetworzone lub zakonserwowane inaczej niż za pomocą octu lub kwasu octowego, mrożone, inne niż produkty objęte pozycją 2006:
2004 10	– Ziemniaki: – – Pozostałe:
2004 10 91	– – – W postaci mąki, grysiku lub płatków
2004 90	– Pozostałe warzywa i mieszanki warzywne:
2004 90 10	– – Kukurydza cukrowa (<i>Zea mays var. saccharata</i>)
ex 2005	Pozostałe warzywa przetworzone lub zakonserwowane inaczej niż za pomocą octu lub kwasu octowego, niemrożone, inne niż produkty objęte pozycją 2006:
2005 20	– Ziemniaki:
2005 20 10	– – W postaci mąki, grysiku lub płatków
2005 80 00	– Kukurydza cukrowa (<i>Zea mays var. saccharata</i>)
ex 2101	Wyciągi, esencje i koncentraty kawy, herbaty lub herbaty paragwajskiej oraz preparaty na bazie tych produktów lub na bazie kawy, herbaty lub herbaty paragwajskiej; cykorii palona i pozostałe palone namiastki kawy oraz ich wyciągi, esencje i koncentraty: – Wyciągi, esencje i koncentraty kawy oraz preparaty na bazie tych wyciągów, esencji lub koncentratów lub na bazie kawy: – – Przetwory na bazie tych wyciągów, esencji lub koncentratów lub na bazie kawy:
2101 12 98	– – – Pozostałe: – Wyciągi, esencje i koncentraty herbaty lub herbaty paragwajskiej oraz preparaty na bazie tych wyciągów, esencji lub koncentratów lub na bazie herbaty lub herbaty paragwajskiej: – – Preparaty
2101 20 98	– – – Pozostałe – Cykorii palona i pozostałe palone namiastki kawy oraz ich ekstrakty, esencje i koncentraty: – – Cykorii palona i inne palone namiastki kawy:

Kod CN	Wyszczególnienie
2101 30 19	--- Pozostałe
	-- Wyciągi, esencje i koncentraty cykorii palonej i pozostałe palonych namiastek kawy:
2101 30 99	--- Pozostałe
ex 2102	Drożdże (aktywne lub nieaktywne), pozostałe mikroorganizmy jednokomórkowe, martwe (z wyłączeniem szczepionek objętych pozycją 3002); gotowe proszki do pieczenia:
2102 10	- Kultury drożdży:
	-- Drożdże piekarnicze:
2102 10 31	--- Suszone
2102 10 39	--- Pozostałe
2105 00	Lody śmietankowe i inne lody jadalne, nawet zawierające kakao:
ex 2106	Preparaty spożywcze niewskazane gdzie indziej ani niewłączone:
2106 90	- Pozostałe:
2106 90 10	-- Fondue z sera
	-- Pozostałe:
2106 90 92	----- Niezawierające tłuszczów mleka, sacharozy, izoglukozy, glukozy lub skrobi lub zawierające w masie mniej niż 1,5 % tłuszczu mleka, 5 % sacharozy lub izoglukozy, 5 % glukozy lub skrobi
2106 90 98	----- Pozostałe
2202	Wody, w tym wody mineralne i wody gazowane, zawierające dodatek cukru lub innej substancji słodzącej lub wody aromatyzowane, i pozostałe napoje bezalkoholowe z wyjątkiem soków owocowych i warzywnych objętych pozycją 2009
2205	Wermut i inne wina ze świeżych winogron przyprawione roślinami lub substancjami aromatycznymi:
ex 2208	Alkohol etylowy niedenaturowany o stężeniu alkoholu mniejszym niż 80 % obj., wódki, likiery i inne napoje alkoholowe:
2208 20	- Napoje alkoholowe otrzymywane przez destylację wina z winogron lub wyłoków z winogron:
2208 50 91-	Geneva
2208 50 99	
2208 70	Likiery i kordiały:
220890 41-	- Pozostałe alkohole i napoje alkoholowe:
2208 90 78	
2905 43 00	Mannit
2905 44	D-glucitol (sorbitol)
ex 3302	Mieszaniny substancji zapachowych i mieszaniny (łącznie z roztworami alkoholowymi) oparte na jednej lub na wielu takich substancjach, stosowane jako surowce w przemyśle, pozostałe preparaty oparte na substancjach zapachowych, stosowane do wytwarzania napojów:
3302 10	- W rodzaju stosowanych w przemyśle spożywczym i w przemyśle napojów:
	-- W rodzaju stosowanych w przemyśle napojów:
	--- Preparaty zawierające wszystkie czynniki aromatyzujące charakterystyczne dla napoju:
	----- Pozostałe (o rzeczywistym stężeniu alkoholu nieprzekraczającym 0,5 % obj.):
3302 10 29	Pozostałe
ex rozdział 38	Różnorodne produkty chemiczne:
3824 60	Sorbit inny niż objęty pozycją 2905 44

ZAŁĄCZNIK VI

PAŃSTWA, KRAJE I TERYTORIA OKREŚLONE W ART. 35

Barbados	Mauritius
Malawi	Suazi
Belize	Indie
Uganda	Tanzania
Wybrzeże Kości Słoniowej	Jamajka
Demokratyczna Republika Konga	Trynidad i Tobago
Fidzi	Kenia
Saint Kitts i Nevis – Anguilla	Zambia
Gujana	Madagaskar
Surinam	Zimbabwe

ZAŁĄCZNIK VII

TABELA KORELACJI

Rozporządzenie (WE) nr 2038/1999	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	art. 1
art. 2 ust. 1	art. 1 ust. 2 lit. m)
art. 2 ust. 2 i 3	skreślony
art. 3	art. 2
art. 4	art. 3
art. 5	art. 4
art. 6	art. 5
art. 7	art. 6
art. 8	skreślony
art. 9	art. 7
art. 10	art. 8
art. 11	art. 9
art. 12	skreślony
art. 13	art. 22
art. 14	art. 23
art. 15	art. 24
art. 16	art. 25
art. 17	art. 26
art. 18	art. 27
art. 19	art. 28
art. 20	art. 29
art. 21	art. 30
art. 22 ust. 1 akapit pierwszy tiret pierwsze	art. 31
art. 22 ust. 2 i 3	skreślony
art. 23	art. 32
art. 24	art. 33
art. 25	art. 34
art. 26 ust. 1	art. 10 ust. 1
art. 26 ust. 2	art. 11 ust. 3

Rozporządzenie (WE) nr 2038/1999	Niniejsze rozporządzenie
art. 26 ust. 3	art. 10 ust. 2
art. 26 ust. 4	art. 11 ust. 3
art. 26 ust. 5 akapit pierwszy	art. 10 ust. 3
art. 26 ust. 5 akapit drugi	art. 10 ust. 4
art. 26 ust. 5 akapit trzeci	art. 10 ust. 5
art. 26 ust. 5 akapit piąty	art. 10 ust. 6
art. 26 ust. 6	skreślony
art. 27 ust. 1 tiret pierwsze	art. 11 ust. 1
art. 27 ust. 2	skreślony
art. 27 ust. 3	art. 11 ust. 2
art. 27 ust. 4	skreślony
art. 27 ust. 5	skreślony
art. 27 ust. 6	art. 11 ust. 4
art. 28	skreślony
art. 29	skreślony
art. 30	art. 12
art. 31	art. 13
art. 32	art. 14
art. 33	art. 15
art. 34	art. 16
art. 35	art. 17
art. 36	art. 18
art. 37	art. 19
art. 38	art. 20
art. 39	art. 21
art. 40	art. 35
art. 41	art. 36
art. 42	art. 37
art. 43	art. 38
art. 44	art. 39
art. 45	art. 40
art. 46	art. 41

Rozporządzenie (WE) nr 2038/1999	Niniejsze rozporządzenie
art. 47	art. 42 ust. 1
art. 48	art. 42 ust. 2 i ust. 3
art. 49	art. 43
art. 50	art. 44
art. 51	art. 45
art. 52	skreślony
art. 53	art. 46
art. 54	skreślony
art. 55	art. 49
art. 56	art. 51
rozporządzenie (EWG) nr 793/72	niniejsze rozporządzenie
art. 1	załącznik I pkt I
rozporządzenie (EWG) nr 431/68	niniejsze rozporządzenie
art. 1	załącznik I pkt II
rozporządzenie (EWG) nr 206/68	niniejsze rozporządzenie
art. 1	załącznik III pkt I
art. 2	załącznik III pkt II
art. 3	załącznik III pkt III
art. 4	załącznik III pkt IV
art. 5	załącznik III pkt V
art. 6 ust. 1	załącznik III pkt VI
art. 6 ust. 2	skreślony
art. 7	załącznik III pkt VII
art. 8	załącznik III pkt VIII
art. 8a	skreślony
art. 8b	załącznik III pkt IX
art. 9	załącznik III pkt X
art. 10	załącznik III pkt XI
art. 11	skreślony
art. 12	załącznik III pkt XII
art. 13	załącznik III pkt XIII
rozporządzenie (EWG) nr 741/75	niniejsze rozporządzenie

Rozporządzenie (WE) nr 2038/1999	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	załącznik III pkt XIV
rozporządzenie (EWG) nr 193/82	niniejsze rozporządzenie
art. 1	załącznik IV pkt I
art. 2	załącznik IV pkt II
art. 3	załącznik IV pkt III
art. 4	załącznik IV pkt IV
art. 5	załącznik IV pkt V
art. 6	załącznik IV pkt VI
art. 7	załącznik IV pkt VII
art. 8	załącznik IV pkt VIII
art. 9	załącznik IV pkt IX
załącznik I	załącznik V
załącznik II	załącznik VI
załącznik III	załącznik VII